

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. *Θδός Πατησίων αρθ. 5.

Αι συνδρομαί αποστέλλονται απ' ευθείας εις Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσού κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίον Ούσσάρ: Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εικόνων), μετάφρασις ** Τ. (συνέχεια). — André Surville: ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ, μετάφρασις Σ** (συνέχεια καὶ τέλος). — ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΝΕΑΝΙΔΟΣ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, μετάφρ. Α. Κ. (συνέχεια καὶ τέλος). — Η ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ ΚΕΡΓΟΡΙΕ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προσηλωτική

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ῥωσσίᾳ βούβλια 6.

Δέν ἦσο σὺ παράφρων. (σελ 718).

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

Οὐ μόνον εἰς τέρψιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὠφέλειαν τῶν ἡμετέρων πολυαριθμῶν ἀναγνωστῶν ἀποβλέποντες ἀνέκαθεν ἐμεριμνήσαμεν ἰδιαζόντως, μεταξύ τῆς ἀλλῆς ποικίλης μυθιστορικῆς παντασίας, περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἱστορικῶν μυθιστορημάτων. Τὸ ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μὴ περιοριζόμενον ἐντὸς τοῦ κύκλου τοῦ ἰδανικοῦ, ἀλλ' ἐπεκτεινόμενον καὶ ἐπὶ τοῦ θετικωτέρου πεδίου τῶν ἀνθρωπίνων συμβάντων, θέλγει ἅμα καὶ διδάσκει, παριστῶν τὴν ἱστορίαν ὑπὸ τὴν τερπνότεραν αὐτῆς ἔκδοσιν.

Ληγοῦσε τὴν 10 τρέχ. τῆς Κομήσεως Ἀρτέμιδος θέλομεν δημοσιεῦσαι τὸν ΚΟΜΗΤΑ ΛΑΒΕΡΝΥ τὸ λαμπρότατον ἱστορικὸν ἔργον τοῦ Αὐγούστου Μακέ. Οὕτω ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς δυναστείας τῶν Βαλοῶ μεταφέροντες τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας εἰς ἐποχὴν νεωτέρα, ἐπίσης περίεργον καὶ ἐνδιαφερούσαν τῆς Γαλλικῆς Ἱστορίας: εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'.

Τὸ πλῆρες ποικίλων περιπετειῶν δράμα διεξάγεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐνδόξου καὶ πολυταράχου ἐκείνης βασιλείας: ἀναδιάζονται δ' ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ στρατηλάται κλεινοὶ καὶ πολιτικοὶ ἄνδρες διάσημοι καὶ αἰγυναίτες. αἱ κυριαρχήσαντι ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀλαζμόνος ἐκείνου ἡγεμόνος καὶ αὐτοῦ οὗτος ὁ βασιλεὺς, ὁ πρωταγωνιστῆς: ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου ἐπὶ

ἓνα περίπου αἰῶνα, ὃν οἱ Γάλλοι ἀπεκάλεσαν ἐκ τοῦ ὀνόματός του. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου τούτου Αὐγούστος Μακέ θεωρεῖται ἐκ τῶν πρωτίστων Γάλλων μυθιστοριογράφων τῶν παρελθουσῶν δεκαετηρίδων. Ἐγράψε πολλὰ καὶ διάφορα, κατὰ προτίμησιν δὲ ἱστορικὰ μυθιστορήματα, ἐξ ὧν ἀρκετὰ μεταφράσθησαν καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν. Ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν τὸ πολύκροτον αὐτοῦ μυθιστόρημα, τὴν Ὠραίαν Γαβριέλλα, ἣτις, μεταφρασθεῖσα ἄλλοτε, κατέλιπε τῶσον ζωηρὰς ἐντυπώσεις εἰς τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον. Ὑπῆρξεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη συνεργάτης τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά, μεθ' οὗ συνέγραψεν ἐν συνεργασίᾳ πολλὰ γνωστότατα μυθιστορήματα, ἅτινα φέρουσιν ἀμφοτέρων τὸ ὄνομα. Αἱ εἰκόνες τοῦ Κομήτου Λαβερνύ, ἐχαράχθησαν ἐν Παρισίοις.

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

— 'Αλήθεια! επανέλαβεν, ὅτε παρήλθεν ἡ πρώτη μου εκπληξίς, ἔμαθον ὅτι σκέπτεσαι νὰ μ' ἐκπατρίσης.

— Θεέ μου! ναι, ὑπέλαβον προσποιηθεὶς ἀδιαφορίαν, θὰ σε ἀρπάσω, καὶ ἂν θελήσης ν' ἀντισταθῆς, σὲ εἰδοποιῶ ὅτι θὰ μείνωμεν αἰχμάλωτοί σου, ἐγὼ καὶ ἡ Ἄρτεμις, ἕως ὅτου ν' ἀποφασίσῃς. Τί ἄλλο θέλεις; ... Εἶσαι ἀπαραίτητος διὰ τὴν εὐτυχίαν μου... Ἐπὶ τέλους εἶμαι ἀσθενής, καὶ σὺ εἶσαι ἰατρός... ἔχω τὴν ἀνάγκην σου, θέλω νὰ με θεραπεύσῃς.

— 'Α! σὲ ἠνώνησα, εἶπε μετὰ τόνου συγκινητικοῦ καὶ περιπτύσσων με εἰς τὰς ἀγκάλας του. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀδελφικὴν σου φιλίαν. Σὺ μόνος, σοὶ το ὀρκίζομαι, θὰ με θεραπεύσῃς.

— Καὶ ταχέως μάλιστα.

— Ἐπεθύμουν νὰ το πιστεύσω, ὑπέλαβε περίφροντις, ἀλλὰ νομίζω ὅτι μέχρι τοῦ φιβνοπώρου νὰ το ἐπιτύχῃς... ἂν δὲν ἐπέλθῃ ἰσχυρὸς τις παροξυσμός...

— Καὶ πότε ἀναχωροῦμεν; ἠρώτησα διακόψας αὐτόν.

— Φρονῶ ὅτι θὰ ἦτο καλὸν ν' ἀφῆσωμεν τὴν κυρίαν Ἄρτεμιν ν' ἀναπαυθῆ ἐπὶ δύο ἡμέρας τοῦλάχιστον. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο θὰ τακτοποιήσω τὰς υποθέσεις μου μετὰ τοῦ φίλου καὶ συναδέλφου μου κυρίου Στέινερ, ὁ ὁποῖος θὰ με ἀντικαταστήσῃ ἐνταῦθα... Ἄλλ' ἄς καταβῶμεν εἰς τὸν κήπον.

Ἠκολούθησα αὐτόν, σκεπτόμενος ὅτι ἡ ἐλαχίστη κρίσις ἐδύνατο νὰ ἐξαλείψῃ διὰ παντός τὴν εὐγενῆ ἐκείνην ὑπαρξίν.

Μετ' ὀλίγον συνηγήσαμεν τὴν Ἄρτεμιν μετὰ τῆς κυρίας Σχούλτς καὶ τῶν τέκνων τῆς.

Ἐπερήφανος καὶ μειδιῶσα διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς, τὴν ὁποίαν δὲν ἀπέκρυπτε πλέον, ἡ Ἄρτεμις, ἀπέπνεε τὰς ἀγνάς καὶ παρθενικὰς ἐκείνας χάριτας τοῦ πρώτου ἔρωτος. Βλέπων τις αὐτήν, ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο νεῖνις δεκαεξαέτις· τὸ ὄρατον αὐτῆς πρόσωπον, ὡχρὸν ἔτι ὑπὸ τῆς λύπης καὶ τῶν συγκινήσεων, ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἀποτύπωμα τοῦ Γουίδου Ρέννη· οἱ μεγάλοι καὶ μέλανες αὐτῆς ὀφθαλμοί, ἀποχρυσωθέντες ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἐκρύπτοντο κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ὑπὸ τὰς μακρὰς βλεφαρίδας τῆς, οἷον εἰ θέλουσα ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τῶν ἀσεβῶν τὸ μυστικὸν τῆς καρδίας τῆς. Ἀκούων δὲ τὸν γλυκὺν τῆς φωνῆς τῆς ἤχον, ἐνόμιζον ὅτι εἶχον πεταξέει εἰς οὐρανίαν τινὰ σφαίραν.

Τὴν ἐπιούσαν, μετὰ τὸ πρόγευμα, ὅτε ἤμεθα ὅλοι συνηγμένοι ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὑπηρέτης τις ἀνήγγειλε τὴν κυρίαν Δὲ Ζονβάλ, ζητοῦσαν νὰ ἴδῃ τὴν κυρίαν Δὲ Μωφέρ. Δὲν ἐδυνήθη νὰ καταστείλῃ κινήματι ἀνησυχίας.

Ἐν τούτοις ἡ Ἄρτεμις διέταξε νὰ εἰσαγάγωμεν τὴν θεῖαν τῆς.

Ἡ κυρία Δὲ Ζονβάλ εἰσῆλθε μὲ ὑψος ἀπότομον καὶ ἐπιτετηθευμένον ἐκ δὲ τῶν κινήματων τῆς εὐκόλως ἠνώνει τις ὅτι δυσηρεστήθη ὡς μὴ εὐροῦσα μόνην τὴν ἀνεψιάν τῆς. Ἡ Ἄρτεμις ἠγέρθη μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἔτρεξεν εἰς προὔπαντησιν αὐτῆς.

— Θαυμάζω πολὺ, ἀγαπητή μου, νὰ σε βλέπω εἰς Καλσρούχην διαμένουσαν εἰς ξένην οἰκίαν καὶ ὄχι εἰς τὴν ἰδικήν μου, εἶπεν ἡ θεία τῆς ξηρῶς, καὶ μάλιστα νὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἔλθω ἐγὼ πρώτη διὰ νὰ σὲ ἰδῶ.

Τοὺς λόγους τῆς διεδέχθη βαθυτάτη σιγὴ· οἱ βίαιοι παλμοὶ τῶν καρδιῶν μας, μόνον ἠκούοντο.

— Συγχωρήσατέ μοι, κυρία, ἀπήντησεν ἀταράχως ἡ Ἄρτεμις, δὲν εἶχον κατὰ νοῦν νὰ σας εἰδοποιήσω περὶ τῆς ἐνταῦθα παρουσίας μου.

— Λοιπὸν τὸ ὁμολογεῖς ἀνευρυθιάστως, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δὲ Ζονβάλ. Πολὺ καλά!.. ἀλλ' ἦλθον νὰ σοὶ ὁμιλήσω περὶ οἰκογενειακῶν ὑποθέσεων καὶ...

— Λέγετε ἐλευθέρως, κυρία, διέκοψεν αὐτὴν ἡ Ἄρτεμις. Δὲν ἔχω νὰ κρύψω οὐδὲν μυστικὸν εἰς τοὺς φίλους μου τούτους, οἱ ὁποῖοι μὲ περιστοιχίζουσι, καὶ τοὺς ὁποῖους πάντοτε συμβουλευόμεθα. Δύνασθε λοιπὸν νὰ ὁμιλήσετε ἀλευθέρως ἐνώπιον αὐτῶν.

Ἡ κυρία Δὲ Ζονβάλ μόλις ἐδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ τὴν ὀργὴν τῆς· ἐδίστασε μὲν πρὸς στιγμὴν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὑπεχώρησεν.

— Ἐπειδὴ πάντοτε ἐφροντίσαμεν, ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου, διὰ τὴν εὐτυχίαν σου, ἐσκέφθημεν καὶ τώρα, ἀνεψιά μου, ὅτι, καίτοι χήρα, εἶσαι πολὺ νέα καὶ δὲν εἶνε ὀρθὸν νὰ ζήσης μόνη καὶ ἀνευ προστασίας· ἀπεφασίσαμεν λοιπὸν νὰ σε παραλάβωμεν καὶ πάλιν μεθ' ἡμῶν καὶ νὰ σε καθοδηγώμεν, ὅπως καὶ πρὸ τοῦ γάμου σου. Δι' αὐτὸ λοιπὸν σοὶ λέγω ὅτι, βασιζομένη εἰς τὰ δικαιώματα τὰ ὁποῖα ἐξασκῶ ἐπὶ σοῦ, ἦλθον νὰ σε παραλάβω μετ' ἐμοῦ.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἠσθάνθη ἀνεκφραστον συγκίνησιν. Ἄλλ' ἡ Ἄρτεμις ἔσπευσε νὰ με καθησυχάσῃ διὰ τοῦ βλέμματός.

— Εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας, κυρία, ὑμᾶς τε καὶ τὸν θεόν μου, εἶπε, διὰ τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον δεικνύεται πρὸς ἐμέ. Ἄλλ' ἔλαβον ἄλλην ἀπόφασιν περὶ τοῦ μέλλοντός μου.

— Ἄλλην ἀπόφασιν; διέκοψεν αὐτὴν ἀγερῶχος ἡ κυρία Δὲ Ζονβάλ· ἀνευ τῆς συγκαταθέσεώς μας;

— Ναι, κυρία, ὑπέλαβεν ἡ Ἄρτεμις μετ' αἰδήμονος ἀξιοπροπέας, ἐπιθυμῶ ν' ἀποσυρθῶ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός μου καὶ νὰ ζήσω διὰ τῆς μικρᾶς παρουσίας, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀφῆκεν. Ἠξερῶ τὰ πρὸς τὴν κοινωνίαν καθήκοντά μου, καὶ ὡς ἐκ τούτου προσεπάθησα νὰ ἀνεύρω, καὶ ἀνεῦρον ἤδη, ἕνα προστατήν, ὁ ὁποῖος—εἶμαι βεβία—δὲν θὰ διαψεύσῃ τὰς ἐλπίδας μου, καὶ τὸν ὁποῖον καὶ ὑμεῖς θ' ἀναγνωρίσετε

ὡς κατὰ πάντα ἀξιὸν πρὸς τοῦτο· ὁ προστατῆς μου οὗτος εἶνε ὁ κύριος δόκτωρ Σχούλτς, ὁ ὁποῖος εὐηρεστήθη νὰ συναινέσῃ εἰς τὴν πρότασίν μου, τούτεστι νὰ κατοικήσῃ μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ μέλλον, παραλαμβάνων καὶ τὴν ἀξιότιμον οἰκογένειάν του.

— Ἄλλὰ νομίζω ὅτι λησμονεῖς εὐκόλως τὰ οἰκογενειακά σου καθήκοντα! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δὲ Ζονβάλ.

— Τὰ οἰκογενειακά μου καθήκοντα, κυρία; επανέλαβεν ἡ Ἄρτεμις πικρῶς. Ὡ! σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν δύναμαι νὰ τὰ λησμονήσω, ὅπως καὶ σεῖς δὲν ἐλησμονήσατε αὐτά. Ἐξησκήσατε τὰ δικαιώματα ταῦτα, ἐπιβλόντες μοι, ὑμεῖς καὶ ὁ ἀδελφός σας, ἐναντίον τῶν παρακλήσεών μου καὶ τῶν δακρύων μου, νὰ νυμφευθῶ, καίτοι δεκαεξαέτις, μετ' ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος μ' ἐτρόμαξε. Πάντοτε δὲ περιχαρακούμενοι ὄπισθεν τῶν δικαιωμάτων τούτων, συνενοήθητε μετ' αὐτοῦ, ὅπως μὲ βασανίσητε... Ὅλα, ὅλα σὰς τὰ συγχωρῶ· ἀλλὰ μὴ ἔχετε τὴν τόλμην νὰ ἐπικαλῆσθε τὴν ἀνάμνησιν τῆς προστασίας σας ταύτης. Ἐδοκίμασα αὐτὴν ἀκούοντως.

Ἡ κυρία Δὲ Ζονβάλ ἔδραξε τὰ χεῖλη καί, λαβοῦσα ὑψος γαλήνιον καὶ κατανυκτικόν·

— Οὕτω λοιπὸν ἐπιμένετε εἰς τὴν ἰδέαν σας; ἠρώτησε.

— Σεῖς οἱ ἴδιοι, κυρία, νυμφεύοντές με, μὲ ἀπηλλάξατε τῆς υποχρεώσεως τοῦ νὰ ὑπεῖκω εἰς τὰς θελήσεις σας. Εἶμαι ἤδη ἐλευθέρη καὶ κυρία τῶν πράξεών μου. Ἡ ὑπερήφανος καὶ ὑψηλὴ καταγωγὴ μου σὰς ἐγγυᾶται περὶ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι ἀξιοπροπέας καὶ ἐντίμου διαγωγῆς μου. Ἄν δέ ποτε παρεκτραπῶ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, εὐχαρίστως θ' ἀποδεχθῶ τὰς ἐπιπλήξεις σας.

ΛΓ'

Μετὰ τρεῖς ἀκριβῶς ἡμέρας, ὥραϊαν τινὰ ἡμέραν τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου, ἀμαξά τις διήρχετο τὴν μεγάλην δενδροστοιχίαν τοῦ φρουρίου Δ' Ὀρβάχ, ἀρχαίου κληροδοτήματος τῶν δουκῶν τῆς Λορραίνης, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ πατήρ μου εἶχεν ἐπισκευάσει κατ' ἀρχαιολογικὸν ὄλως ἰδιόρρυθμον τρόπον. Αἱ ὑψικορμοὶ καὶ προαιώνιοι δρύς καὶ αἱ δασύφυλλοι ἤδη καστανέκι ἐσχημάτιζον ἀνωθεν ἡμῶν, διερχομένων τὴν δενδροστοιχίαν, οἷον εἰ τροπαιοφόρον ἀψίδα, τὰ δὲ γλυκύφωνα πτηνὰ, ἄδοντα, περιίπταντο ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον· ἡ φύσις μειδιῶσα, ὡς φιλάρεσκος ἐρωμένη, ἀπεδέχετο τοὺς ἀσπασμούς τοῦ ἔαρος καὶ τὸ πᾶν περὶ ἡμᾶς ἐφαίνετο ὅτι ἔλεγεν· «Ἴδου! ἀναθάλλω καὶ ἐγὼ, ὅπως καὶ σεῖς.»

Συγκινημένος καὶ ἐνθους ἐκράτουν τὴν χεῖρα τῆς Ἀρτέμιδος· γλυκεῖαι καὶ θυμοβόροι ἀναμνήσεις ἀνά πᾶν βῆμα ἀπέσπων τὸν νοῦν μας· ἐπαναβλέπομεν τοὺς τόπους, ἐνθα διήλθομεν τὰ παιδικὰ μας ἔτη, τὰ δάση, τὰ ὁποῖα διετρέχομεν φαιδροὶ καὶ ἀμέριμνοι, καὶ ἀνεμιμνησκόμεθα τῶν μητέρων μας, αἵτινες μᾶς κατέτρω-

γον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ μὰς ἐκάλυπτον διὰ τῶν φιλημάτων των. Διήλομεν πλησίον μικρὰς τινας λίμνης, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἄλλοτε περιέπλεον πολλοὶ κύκνοι.

— Ἐνθουμῆσαι; μοὶ εἶπε τότε ἡ Ἄρτεμις, ἰδοῦσα τὴν λίμνην.

Ἄκριβῶς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἡμέραν τινὰ εἶχον σώσει αὐτὴν ἐκ τῶν ὀνύχων μεγάλου τινὸς κύκνου.

Ὁ ἀγαθὸς Σχούλτης παρετήρει ἔνθους τὴν ὠραίαν ἐκείνην ἀποψιν, ἐθαύμαζε τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν κτημάτων μου καὶ ἐδείκνυεν εἰς τὴν ἀγαπητὴν αὐτοῦ σύζυγον τοὺς κλάδους τῶν δένδρων τοὺς ὁποίους ἐχρῦσιζον αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Ὁ δὲ Βασιτιανός, καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρανίου τοῦ ἀμαξηλάτου, ἀπέκοπτε, διερχόμενος, τὰ φύλλα τῶν καστανεῶν.

Εἰς ἀπόστασιν διακοσίων μέτρων ἀπὸ τοῦ φρουρίου, ἔστημεν πλησίον δρυφάκτου τινός, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο, ἐν τῷ μέσῳ ἀναριθμητῶν λειριῶν, κομψὴ τις σκιάς ἦτο ἡ οἰκία τῆς Ἀρτέμιδος, ὑψομένη ἐν τῷ μέσῳ μικροῦ τινος περιβολοτοίχου. Εἶχομεν φθάσει πρὸ τῆς ὀρισθείσης ἡμέρας, καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδεὶς μὰς περιέμενεν. Εἰς τὰς φωνὰς τοῦ ἀμαξηλάτου ἀπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ, προηγουμένης τῆς Αἰκατερίνης, ἔτρεξαν εἰς προὔπαντησίν μας μετὰ κραυγῶν χαρᾶς. Αἰφνης περικυκλώθημεν ὑπὸ τῶν γηραιῶν ὑπηρετῶν μου, ὑπὸ τὰ βλέμματα τῶν ὁποίων εἶχομεν ἀύξηθῆ, καὶ οἵτινες ἐκλαίον ἐκ χαρᾶς διὰ τὴν εὐτυχὴ καὶ αἰσίαν ἐπάνοδόν μας.

— Εἶνε ἡ νέκ κυρία μας! ἐπανελάμβανον, μὴ τολμώντες νὰ πιστεύσωσιν εἰς τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς των.

— Καὶ ὁ κύριος βαρῶνος!... ἰδέτε πόσον ἐμεγάλωσε...

— Καὶ πόσον ὠραῖος εἶνε! προσέθηκέν ἡ γρατὰ τροφὸς τῆς Ἀρτέμιδος.

Μετὰ ἔν τετάρτον τῆς ὥρας ἀπαντες οἱ ἐν τῷ φρουρίῳ, εἰδοποιηθέντες ὑπὸ τοῦ Βασιτιανοῦ, ἔτρεχον πρὸς ἡμᾶς ἡ εἰδησις τῆς ψευδοῦς κερραφροσύνης μου καὶ τῆς εἰς τὸ φρενοκομητὸν καθειρζέως μου εἶχε καταθλίψει τὰς εὐγενεῖς των καρδίας ὡς ἐκ τούτου, μαθάντες ὅτι ἐπανῆλθον, ἔσπευδον πρὸς ἐμέ, εὐτυχεῖς ὅτι μ' ἐπαναβλέπουσιν ὡς οὐ καὶ ὑγιᾶ. Ὁ Σχούλτης συμμετεῖχε τῆς γενικῆς χαρᾶς, καὶ ἔτριβε τὰς χεῖρας· τὸ βλέμμα του ἦτο πάντοτε μελαγχολικόν, ὡς αἰς φοβούμενος ν' ἀναγνώσῃ ἐν αὐτῷ τὴν ἀνησυχίαν, τὴν ὁποίαν οὗτος μοὶ ἐνέπνεεν· οὐχ ἦττον εἶχε λησμονήσει τοὺς φόβους του, τὰς λύπας του, τὰς δυστυχίας του.

Περιετρέξαμεν τὴν οἰκίαν καὶ τὸν περιβολὸν μετ' ἀπάτου χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως. Εἰς ἕκαστον βῆμα νέκ ἀνάμνησις ἀπέσπα τὴν προσοχὴν μας, καὶ αἱ καρδίαι μας ἔπαλλον, τὰ δὲ χεῖλη μας ἐπανελάμβανον τὴν ὠραίαν ἐκείνην λέξιν: «Ἐνθουμῆσαι;»

Ἐνθὺν δὲ ἠτοιμάζετο τὸ γεῦμα, μετέβημεν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ φρουρίου ἢ ἐν αὐτῷ· εἰσοδὸς μου ἐχαίρεισθη ὑπὸ τῶν

χωρικῶν διὰ ζητωκραυγῶν. Οἱ ἀγαθοὶ ἐκείνοι ἀνθρώποι εἶχον γνωρίσει τὸν πατέρα μου, ὅστις ὑπῆρξε δι' αὐτοὺς εὐεργέτης.

Ἐπεται τὸ τέλος.

* * *

ANDRÉ SURVILLE

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

[Συνέχεια καὶ τέλος].

«Προσφιλεστάτη μοι,

Ἐπὶ τέλους ἐτελείωσαν τὰ βάσανά μας. Ἄς ἦνε εὐλογημένον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Αἰσθάνομαι ἤδη ὅτι ἀναγεννώμαι, αἱ δὲ μακρὰ καὶ θλιβεραὶ νύκτες τῆς ἀυπνίας μου, καθ' ἃς μόνῃ ἡ μουσικὴ μὲ ἀνεκούριζε, θὰ φωτισθῶσιν ἤδη ὑπὸ τῆς λάμπης τῶν ὠραίων βλεμμάτων σου!

Μικελίνα! ἡ χεῖρ μου πάντοτε τρέμει χαράσσουσα τὸ ὄνομα τοῦτο, μυριάκις ἐπαναλαμβανόμενον παρ' ἐμοῦ. Ἐλθέ, ὦ! ἔλθε ταχέως πλησίον τοῦ φίλου σου, ὅστις δὲν δύναται νὰ ζῆσῃ ἀνευ σοῦ.

Τὰ πάντα εἰσὶν ἔτοιμα πρὸς ὑποδοχὴν σου.

Ἄν ἤξευρες μεθ' ὀπόσης χαρᾶς εἰργάσθημεν, ἐγὼ καὶ ἡ μήτηρ σου, ὅπως καλλωπίσωμεν τὴν μικρὰν κατοικίαν, εἰς τὴν ὁποίαν σὺ θὰ κατοικήῃς ὡς βασίλισσα, θὰ ἐγέλας ἴσως διὰ τὰς τρέλλας μας ταῦτα... Ἄλλ' ὅχι· δὲν θὰ ἐγέλας τὰ πάντα, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα πράγματα, ἐπιβάλλουσι τὸν σεβασμὸν εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἀληθῶς ἀγαπᾷ.

Συνελέξαμεν ἤδη τὰς ἐλαίας, ἀλλ' ἡ συγκομιδὴ τῶν λεμονίων καὶ πορτοκαλίων θὰ βραδύνη ἔτι, διότι δὲν εἶνε ὠριμα. Ἀναμένουσι, φαίνεται, καὶ ταῦτα τὴν ἔλευσίν σου, ὅπως ἡ ἀβρὰ καὶ τρυφερὰ χεῖρ σου δρέψῃ πρώτη αὐτά.

Οἱ λειμῶνες εἶνε ἤδη ἀνθοστόλιστοι, τὰ δὲ πτηνὰ ἄδουσιν ἐπὶ τῶν παραθύρων μας. Ἐνταῦθα δὲν ἔχομεν σχεδὸν ποτὲ χερμιῶνα, ὁ ἀήρ εἶνε γλυκὺς καὶ δροσερός καὶ τὸ ἀρωμα τῶν ἀνθέων ἀνέρχεται ὡς θυμιάμα μέχρις οὐρανοῦ!

Ὡ γλυκεῖά μου φίλη! θὰ διατρέχωμεν βῆμα πρὸς βῆμα τοὺς ἀνθηροῦς τόπους μας, ἡ δὲ βάρβητός μου θὰ διαχύσῃ ἔτι τὰς μελωδίας ἐκείνας τοῦ παραδείσου, αἵτινες τοσοῦτον ἄλλοτε σὲ κατέθελγον!

Τὸ πᾶν εἶνε ἐνταῦθα ὠραῖον, φαῖδρον, μεγαλοπρεπὲς καὶ οὐδεμία θλιβερὰ ἀνάμνησις θὰ ἐπισκιάσῃ πλέον τὴν εὐτυχίαν μας.

Πανταχοῦ θὰ βλέπωμεν πρόσωπα φαῖδρα, ἅτινα θὰ τείνωσι πρὸς ἡμᾶς χαρμωδῶς τὰς χεῖρας.

Λέγουσιν ὅτι ἡ εὐτυχία ὁμοιάζει πρὸς ἐπιδημίαν· θὰ καταστήσωμεν καὶ ἡμεῖς εὐτυχεῖς πάντας, ὅσοι θὰ μας πλησιάζωσι.

Θὰ μεταβῶμεν εἰς Παρισίους, ἔνθα ὁ προσφιλὴς μας Ἀνδρέας θὰ μας ὑποδεχθῇ μετ' ἀπάτου ἀγαλλιᾶσεως. Εἶτα δὲ, ἀφοῦ ἐπισκερθῶμεν τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἅτινα θὰ μας ὑπενθυμίσωσι τὸ παρελθόν, θὰ ἔλθω-

μεν νὰ ἐγκατασταθῶμεν ἐπὶ τῶν ἐνδόξων τούτων ἀκτῶν, αἵτινες θ' ἀναπολώσιν ἡμῖν τὴν εὐκλειαν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, τῆς κοιτίδος ταύτης τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῶν ἡρωικῶν χρόνων, καὶ θὰ ἐργασθῶμεν διὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς πατρίδος.

Μικελίνα μου, ἀγαπῶ ὑπερβολικῶς τὴν πατριὸν γῆν καὶ θέλω ὧστε ἡμέραν τινὰ, ἡμεῖς οἱ νεώτεροι Ἕλληνες, συνεχίζοντες τὸ ἔργον τῶν πατέρων μας, νὰ καταστήσωμεν τὴν πατρίδα τοῦ Σωκράτους, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Δημοσθένους, τοῦ Λυκούργου καὶ τοσοῦτων ἄλλων ἡρώων μεγάλην καὶ κραταίαν δύναμιν· ἀντὶ τοῦ ἤδη πτωχοῦ καὶ μικροσκοπικοῦ βασιλείου, ὅπερ πνίγεται εἰς τὰ στενὰ ὄριά του.

Ὡ Μικελίνα μου, ὅταν σκέπτομαι ταῦτα, ἡ κεφαλὴ μου ἐξάπτεται, ἡ καρδία μου συγκινεῖται, οἱ ὀφθαλμοὶ μου πληροῦνται δακρῶν καὶ νομίζω ὅτι ἡ ὑπαρξίς μου δὲν θὰ εἶνε τόσῳ μακρὰ, ὧστε ν' ἀνθῆξῃ εἰς τρεῖς συγχρόνως ἔρωτας, οἵτινες βασανίζουσι τὸ πνεῦμά μου.

Ἡ πατρίς, ἡ Μικελίνα καὶ ἡ μουσικὴ.

Ἡ πατρίς!... ὦ! συγγνώμη, γλυκεῖά μου φίλη, ἂν ἡ χεῖρ μου ἔγραψε τὴν λέξιν τῆς πατρίδος πρὸ τοῦ ὀνόματός σου, τοῦ λατρευμένου ὀνόματός σου· ἀλλὰ δὲν εἶσαι ζηλότυπος, δὲν εἶνε ἀληθές; Συμμερίζου καὶ σὺ τὸν μέγαν τοῦτον ἔρωτα, ὅστις ἐξευγενίζει τὴν καρδίαν καὶ ἀνυψοῖ τὸ πνεῦμα εἰς σφαῖρας αἰθερίους.

Υγίαίνε, Μικελίνα μου! σὲ ἀφίνω πρὸς στιγμὴν, ἀλλὰ πάντοτε σ' ἐνθουμούμαι· ἡ μουσικὴ εἶνε ὁ διερμηνεὺς τῶν πρὸς σὲ αἰσθημάτων μου καὶ δι' αὐτῆς θὰ σοὶ στέλλω καθ' ἐκάστην τὸν ὕμνον τοῦ ἔρωτος μέχρι τῆς προσφιλοῦς ἐκείνης στιγμῆς, καθ' ἣν αἱ ψυχαὶ μας θὰ ἐνωθῶσιν εἰς ἓν σῶμα καὶ μίαν μόνον σκέψιν θὰ ἔχωμεν, μίαν πνοὴν καὶ μίαν καρδίαν!

Υγίαίνε, ὑγίαίνε, γλυκεῖά μου φίλη, καὶ καλὴν ἐντάμωσιν. Πόσον εἶνε γλυκεῖα ἡ λέξις αὕτη, καὶ πῶς μ' ἐμπνέει, καὶ μὲ μαγεύει! Αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω ἀνάγκην νὰ ἡσυχάσω παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς προσφιλοῦς μοι Μικελίνης καὶ ἐπὶ τῶν ἀβρῶν στηθῶν τῆς ν' ἀφήσω τὴν τελευταίαν πνοὴν μου!

«Ὁ σὸς
Μιχαήλ».

Ἡ ἑτέρα ἐπιστολὴ εἶνε συντομωτέρα, ἀλλὰ περιπαθεστέρα. Ἴδου αὐτή.

Λατρευμένη μου Μικελίνα,

Φαντάσθητι ὅτι ἀριθμῶ τὰς ὥρας, αἵτινες μὰς χωρίζουσιν, οἱ δὲ παλμοὶ τῆς καρδίας μου εἶνε οἱ κτύποι τοῦ ὰρολογίου μου. Ναί, τέλος πάντων ἔρχουσι, λατρευμένη μου φίλη! ὁ οὐρανός, ἡ γῆ, τὰ δένδρα, τὰ δάση, μοὶ ἀγγέλλουσι τοῦτο χαρμωδῶς! Αἰσθάνομαι ὅτι δὲν ζῶ πλέον ἐπὶ τῆς συνήθους ἀτμοσφαιρας τῶν θνητῶν· ὁ ἀήρ, τὸν ὁποῖον ἀναπνέω, εἶνε φλογερὸς ἐκ τοῦ ἔρωτος καὶ τὸ πνεῦμά μου ἵπταται πάντοτε πρὸς σὲ καὶ σὲ φαντάζεται διασχίζουσαν διὰ τῶν πτερυγῶν σου τοὺς αἰθέρας καὶ πετώσαν πρὸς ἐμέ, μὲ τὰς γλυκυτάτας ἐκείνας λέξεις ἐπὶ τῶν χειλέων: Σὲ ἀγαπῶ!... Ὡ Μικελίνα μου!

σὲ ἀγαπῶ κ' ἐγώ, καὶ θὰ σε ἀγαπῶ μέχρι θανάτου.

«Ἐλθέ, ὦ! ἐλθέ, γλυκυτάτη μου φίλη ὁ ὕμνος, τὸν ὅποτον θὰ ψάλλωμεν μαζί, μόλις ἤρχισε, δὲν ἐτελείωσεν ἔτι!

«Διὰ σοῦ καὶ μετὰ σοῦ θὰ ζήσω αἰώνως εὐτυχῆς, ὁ δὲ ἔρωσ θὰ ἐνσταλάζη τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἡσυχίαν εἰς τὰς καρδίας μας, αἵτινες ἐγεννήθησαν ἢ μίᾳ διὰ τὴν ἄλλην!

«Ὁ σὸς
«Μιχαήλ».

Εἶτα ἤρχετο ἡ ἀπάντησις τῆς Μικελίνης:

«Φίλε μου,

«Τέλος πάντων ἔρχομαι σοὶ γράφω ἐκ Μασσαλίας, ὅπου ἀναμένω τὸ ἀτμόπλοιο, ὅπως ἐπιβιθασθῶ.

«Ἡ κυρία Σ... μ' ἐνεπιστεύθη εἰς τὰς χεῖρας εἰλικρινῶν φίλων, οἵτινες δὲν θὰ μ' ἐγκαταλείψωσι πρὶν ἢ μὲ παραδώσωσιν εἰς τὰς ἀγκάλας σου καὶ εἰς ἐκείνας τῆς μητρός σου. Τῆς μητρός σου! Ὡ! πόσον ἀρέσκομαι νὰ προσφέρω τὴν λέξιν ταύτην ἐγώ, ἥτις δὲν ἐγνώρισά ποτε τὴν μητέρα μου!

«Ὡ! πόσον θὰ τὴν ἀγαπῶ! Φαντάζομαι τὴν εὐτυχίαν, ἡ ὁποία μὲ περιμένει, καὶ ἡ καρδία μου συγκινεῖται μέχρι δακρύων!

«Υγίαινε, ἐπὶ τοῦ παρόντος, προσφιλέστατε Μιχαήλ. Βλέπω ἤδη μακρόθεν ἀφρίζοντα τὰ κύματα καὶ ἐνοῶ ὅτι προσεγγίζει τὸ ἀτμόπλοιο, τὸ ὅποτον θὰ με μεταφέρει εἰς τὴν προσφιλῆ Κ***, τὴν νέαν ταύτην πατρίδα μου, τὴν ὁποίαν ὄνειρεύομαι πρὸ πολλοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ καὶ ἐνδόξου ἐδάφους τῆς ὁποίας θὰ ἴδω πραγματοποιούμενα τὰ ὠραιότερα ὄνειρα τῆς ψυχῆς μου.

«Υγίαινε! ἀναχωρῶ καὶ ἔρχομαι εἰς σέ! Ὡ! πόσον ἠθελον νὰ εἶχε πτερὰ τὸ ἀτμόπλοιο.

«Υγίαινε καὶ πάλιν, περιπόθητε φίλε μου!

«Ἡ μνηστὴ σου
«Μικελίνα».

Μετὰ τὰς τρεῖς ταύτας ἐπιστολάς εἴπετο λεπτομερῆς ἀφήγησις τῶν θλιβερῶν συμβάντων, ἅτινα, ἐν διαστήματι ὀλίγων στιγμῶν, κατέστρεψαν τσαυτὰ ὄνειρα εὐτυχίας!

Δ

Ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν, ἡ οἰκογένεια Σ..., εἶχεν ἀποπέμψει τὸν γέροντα Σ..., ἅμα ὡς ἐγνώρισεν τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων, ἅτινα κατήγγειλεν εἰς αὐτὴν ἡ Μικελίνα.

Ἀφοῦ δὲ τῷ ἐπλήρωσαν ὅ,τι εἶχε νὰ λάβῃ καὶ ὤρισαν ἐφ' ὅρου ζωῆς τοῦ μνηστῆτος χρηματικὸν βοήθημα, οἱ ἀρχαῖοι τοῦ κύριοι ἐνόμισαν ὅτι θ' ἀπηλλάσσοντο πλέον αὐτοῦ.

Ἄλλ' ὁ γέρον Ἄγγλος ἐγνώριζε τὰ σχέδια καὶ τὰς περὶ μέλλοντος ἐλπίδας τῆς Μικελίνης καὶ ὤμοσε κατ' αὐτῆς φοβερὰν ἐκδίκησιν. Οὕτω δὲ ἐκκραδᾷ τὴν κατάλληλον στιγμήν ὅπως κατενέγκῃ τὴν θανατηφόρον πληγὴν.

Περὶ δὲ τοῦ τέκνου τοῦ ἐγνώριζε μόνον ὅτι εἶχεν ἀναλάβει τὴν ἀνατροφήν του ἡ κυρία Σ..., καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐφρόντιζε. Τὸ μίσος, τὸ ὅποτον ἄλλοτε ἔτρεφε διὰ τὸ ἀτυχὲς καὶ ἀνυπεράσπιστον ἐκεῖνο πλάσμα, εἶχε στραφῆ ἤδη κατ' ἐκείνων, οἵτινες ὑπῆρξαν οἱ καταστροφεῖς του, ταπεινώσαντες αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, οὗτινος ἐπὶ τσαυτὰ ἔτη ἀπῆλαυε τῆς ἐμπιστοσύνης!

Οὐδὲν ἐδυνήθη νὰ κατευνάσῃ τὴν ὀργὴν του, οὔτε ἡ ἀγαθότης, τὴν ὁποίαν ἐδείκνυον πρὸς αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι, οὔτε ἡ εὐζωία, ἣν ἐξησφάλισεν αὐτῷ ἡ γενναϊοδωρία τῶν κυριῶν του. Μόνη ἡ ἰδέα τῆς ἐκδικήσεως ἐνησμενίζεν ἤδη αὐτόν.

Ἐφ' ὅσον ἡ Μικελίνα ἔμενε παρὰ τῆ οἰκογενείᾳ Σ..., οὐδὲν ἐδύνατο νὰ κατορθώσῃ ἔπρεπε νὰ περιμένῃ τὴν κατάλληλον στιγμήν, καθ' ἣν ὁ ἔρωσ τῆς νέας πρὸς τὸν ἄθλιον ἐκείνον μουσικόν, ὅπως ὠνόμαζε τὸν Μιχαήλ, θὰ τῷ παρεῖχε τὰ μέσα τῆς ἐκδικήσεως καὶ θὰ κατέστρεφε τὰς ἐλπίδας τῶν δύο τούτων ἐραστῶν τσαυτῷ δὲ μᾶλλον, καθόσον καὶ οὗτος, μετὰ τὴν χηρείαν του, ἐφαντάσθη ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ ὁ σύζυγος τῆς ὠραίας Μικελίνης.

— Τίς οἶδεν, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ἂν θὰ ἐπετύγχανον ἂν δὲν ἤρχετο ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος μουσικόν.

Τοιαῦται ἦσαν αἱ σκέψεις τοῦ Ζίμ.

Ἡ ἀλαζονία τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ἐνουμένη μετὰ τοῦ πάθους τῆς ἐκδικήσεως καὶ τῆς ζηλοτυπίας, ἠῤῥαξαν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καὶ καθίστα αὐτὸν ἀποφασιστικώτερον.

Εἶχε κατορθώσει νὰ μάθῃ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Μικελίνης καὶ, ὡς λύκος παραφυλάττων τὴν λείαν του, ἠκολούθησεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ πλοίου, ὅπερ μετέπερ ἀυτοῦ εἰς Κ***.

Μεταμφιεσθεὶς ἐπιμελῶς, κατῴρθωσεν εὐκόλως νὰ διαφύγῃ τὰ βλέμματα τῆς Μικελίνης, ἥτις, ἄλλως τε, εἶχε λησμονήσει ἐντελῶς τὸν γέροντα Ζίμ, οὐδ' ἐφαντάσθη ποτὲ ὅτι ἔμελλε νὰ γίνῃ θῦμα τοῦ κακούργου ἐκείνου.

Ὅτε δὲ ἡ Μικελίνα, ἀκτινοβολοῦσα ἐξ εὐτυχίας, παρετήρει, κατὰ τὰς ὠραίας ἐκείνας νύκτας τῆς Ἀνατολῆς, τὸν καθαρὸν καὶ ἀστερόεντα οὐρανόν, καὶ ἀνέπνευε τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα τῆς ἐνδόξου γῆς τῆς Ἑλλάδος, ἣν ἤρξατο ν' ἀντικρύζῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὁ Ζίμ, συσπειρωμένος εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ πλοίου, ἔβλεπε μετ' ἀγρίου βλέμματος τὴν νεαρὰν παιδαγωγὸν καὶ ὠρρίζετο καθ' ἑαυτόν ὅτι δὲν θὰ ἐπέτρεπε ποτε νὰ τελεσθῶσιν οἱ μελετώμενοι γάμοι!

Καθ' ἣν ἡμέραν ὁ Μιχαήλ ἀνέμενε τὸ πλοιο, ὅπερ ἔφερε τὴν μνηστῆν του, εἶχε μεταβῆ μετὰ τῆς μητρός του εἰς τὴν παρλιάν, ὅπως ὑποδεσθῶσιν αὐτὴν.

Ὁμιλος δὲ νεανίδων, ἐνδεδυμένων λευκὰς ἐσθῆτας καὶ φερουσῶν ποικιλοχρώμους ἀνθοδέσμας, ἵστατο ἐπὶ τῆς προκυμαίας, ὅπως ὑποδεχθῆ τὴν θελκτικὴν καὶ ὠραίαν Γαλλίδα, ἐπαξίως πρὸς τὴν ἐνδοξὸν οἰκογένειαν, ἣς ἔμελλε ν' ἀποτελέσῃ μέλος.

Ἀπὸ πρῶτος ὁ καιρὸς ἦτο θελλώδης, ὑπόκωφοι βρονταὶ ἠκούοντο εἰς τὸ στερέωμα, ὁ δὲ οὐρανός, μέλας καὶ συννεφώδης, προκνήγγελλε σφοδρὰν καταιγίδα.

Ἡ ἀνυπομονησία τοῦ Μιχαήλ εἶχε φθάσει εἰς τὸν ὑπατον βαθμόν, διότι ἐγνώριζε πόσον ἐπικίνδυνον ἦτο εἰς τὰ πλοία νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὸν λιμένα τῆς Κ***, ὅταν πνέῃ σφοδρὸς ἀνεμὸς καὶ προμηνύηται τρικυμία.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν βροντὴ ἀντήχησεν εἰς τὸ στερέωμα καὶ τὰ κύματα ἤρξαντο ἐξωγούμενα φοβερὰ καὶ ἀπειλητικὰ. Ὁ Μιχαήλ, ἀναμέσον τοῦ σίφωνος ἐκείνου, διέκρινε τότε τὸ ἀτμόπλοιο Ἰωάννῃν-Μαρίαν.

Ἡ καταιγὶς εἶχεν ἤδη ἐκραγῆ καὶ ἡ θάλασσα ἀγρίως ἐμυκάτο.

Ὁ Μιχαήλ ἔρριξε κραυγὴν ἀπελπισμοῦ, ἰδὼν τὸ πλοιο ἐξαφανισθὲν ὑπὸ τὰ κύματα. Ἐν τῇ παραφορᾷ του ἠθέλησε νὰ ριθῆ εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ἡ μήτηρ ἀνεχαίτισεν αὐτόν.

Ὁ ἀνεμὸς ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν καθίστατο σφοδρότερος καὶ τὰ κύματα μακρωδῶς ἐθλῶντο ἐπὶ τῆς ὄχθης, καταβρέχοντα τοὺς ἐπὶ τῆς παραλιας θεατὰς!

Ὁ Μιχαήλ ἐθρῆνει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του.

Αἰφνης ὁ ἀνεμὸς ἐκόπασεν ὀλίγον καὶ ἡ ὄρμη τῶν κυμάτων ἐπαίσθητῶς ἠλαττώθη.

Ὁ Μιχαήλ ἀπεσπᾶσθη τότε ἐκ τῶν βραχίονων τῆς μητρός του καὶ ἔρριψε βλέμμα ἀνῆσυχον πρὸς τὸ ἄπειρον.

Ὅποια δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του ὅτε εἶδε τὸ πλοιο, ὅπερ ἐνόμιζε καταποντισθὲν ὑπὸ τῶν κυμάτων, νὰ πλέῃ πλησίον πρὸς τὴν νῆσον, ἀλλ' ἀγωνιζόμενον ἔτι ἐναντίον τῆς ὄρμης τῶν ὑδάτων!

Κραυγὴ χαρᾶς καὶ ἀνακουφίσεως ἐξῆλθε τῶν στηθῶν πάντων τῶν περιεστώτων.

— Βάρκαις καὶ σχοινία! ἐκραύγασαν αἰφνης τινές.

Καὶ πάραυτα ρωμαλέοι ναῦται, ἐπιβιθασθέντες εἰς μικρὰς λέμβους καὶ φέροντες ἀπειρα σχοινία, ὤρμησαν ἐναντίον τῶν ἐξηγριωμένων ἔτι κυμάτων, ἅτινα ἤρξαντο καὶ πάλιν ἐξωγούμενα, καὶ τὰ ὁποία περιέστρεπον αὐτούς, χωρὶς οὗτοι νὰ δύνανται νὰ διευθύνωσι τὰς λέμβους των εἰς τὸν πρὸς δὴ ὄρον.

Οὐχ ἦττον ναῦται τινές, τολμηρώτεροι τῶν ἄλλων, κατῴρθωσαν μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των νὰ πλησιάσωσι πρὸς τὸ πλοιο καὶ νὰ ριψώσιν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος αὐτοῦ τὰ σχοινία, ἅτινα οἱ ναῦται τοῦ πληρώματος ἐδράξαντο πάραυτα καὶ προσέδεσαν ἐπὶ τῶν σιδηρῶν κρίκων τοῦ πλοίου.

Ὁ Μιχαήλ, πλήρης ἐλπίδος, εἶχε πηδήσει καὶ οὗτος ἐπὶ τινος λέμβου. ἠθέληεν αὐτὸς μόνος ν' ἀπολαύσῃ τὴν εὐτυχίαν νὰ σώσῃ τὴν Μικελίναν του, ἥτις, ἀψηφούσα τὸν κίνδυνον, ἵστατο ἔρθια καὶ μειδιῶσα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, τεινούσα τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν φίλον της.

Ἄλλ' ὁ Ζίμ, ὅστις ἔβλεπε προσεγγίζουσαν τὴν πραγματοποίησιν τῶν σχεδίων του, δὲν ἀφῆκε νὰ τῷ διαφύγῃ ἡ στιγμή αὕτη. Ὅθεν, καθ' ἣν στιγμήν ὁ Μιχαήλ

ἐπλησίαζε πρὸς τὸ πλοῖον, ὁ φοβερός ἐκεῖνος κακοῦργος, ὠπλισμένος διὰ σκαπάνης, κατήνεγκεν ἰσχυρὸν κτύπημα ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὠμοπλάτης τοῦ φίλου μου, ὑπὸ τὰ βλέμματα τῆς ἐρωμένης του.

Κραυγὴ τρόμου καὶ ἐκπλήξεως ἐπηκολούθησε τὴν φοβερὰν ταύτην πράξιν τοῦ Ζίμ. Ἐν ἀκαρεῖ δὲ πολλοὶ ὤρμησαν κατ' αὐτοῦ, ἐνῶ ἄλλοι τινὲς ἐφώναζον.

— Εἶνε τρελός, εἶνε τρελός! ἀήσαστέ τον!

'Ἄλλ' ὁ Ζίμ, δι' ἠρακλείου ὄντως δυνάμει, διέφυγε τὰς χεῖρας ὄλων καὶ διὰ ταχύτητος καὶ ἐπιδειξιοῦτος πιθήκου, ἀνῆλθεν εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἀρπάσας διὰ τῶν στιβαρῶν βραχιόνων του τὴν Μικελίαν, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τοῦ πολυτίμου φορτίου του, ἐνῶ ὁ ἀφρός τῶν μακρομένων κυμάτων ἦτο ὑπέρυθρος ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ ἀτυχοῦς Μιχαήλ.

Ἄφνης φοβερός καὶ ἀπαίσιος τριγμὸς ἠκούσθη εἰς τὴν θάλασσαν. Τὰ κύματα, ὀρμητικῶς συνωθούμενα, ἀνέτρεψαν τὸ πλοῖον καὶ συνέτριψαν αὐτό! . . .

Τὸ ναυάγιον ἦτο πλήρες! . . .

Οἱ δυστυχεῖς ἐπιβάται προεπάθουν νὰ σωθῶσιν, ἄλλοι μὲν κολυμβῶντες, ἄλλοι δὲ προσκολλώμενοι ἐπὶ σανίδων ἄλλ' ἀόρατός τις δύναμις ἐφαίνετο ὅτι τοὺς ἀπώθει καθ' ἣν στιγμήν προσήγγιζον τὴν ξηρὰν. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φοβεροῦ ἐκεῖνον θορύβου καὶ τῶν σπαρακτικῶν κραυγῶν, ἀφνης ἐφάνη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ἐξηγηριωμένης θαλάσσης ὁ Μιχαήλ, ὅστις, καίτοι πληγωμένος, ἐκάθητο ἐπὶ τινος μεγάλης σανίδος, φέρων εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν προσφιλεῖ αὐτῷ Μικελίαν, ἥτις ἀγνωστον πῶς περιέπεσεν εἰς τὰς χεῖρας του.

'Ἄλλ' ἀφνης ἀνθρωπός τις, ὅστις ἦτο ὁ Ζίμ, ἐπλησίασε πρὸς αὐτοὺς καὶ διὰ φωνῆς ἀγρίας εἶπεν εἰς τὸν Μιχαήλ.

— Ἡ Μικελίνα εἶνε ῥιχὴ μου! Ἐσὺ μόνον εἶ ἀποτάρη, τοῦτο πρέπει νὰ ζήσῃ!

Καὶ ὤρμησεν ὅπως ἀρπάσῃ τὴν νεάν ἐκ τῶν βραχιόνων τοῦ ἐραστοῦ της. Ἄλλ' ἡ εὐτολμος νεά, ἀπωθήσασα βιαίως αὐτόν, περιεπτύξατο ἰσχυρῶς διὰ τῶν βραχιόνων της τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐραστοῦ της, καὶ δι' ἠχηρᾶς καὶ εὐσταθοῦς φωνῆς εἶπε πρὸς τὸν Ζίμ.

— Ἄθλιε! ἀπατάσαι. Μαζὴ θ' ἀποθάνωμεν!

Καί, σύρασα πρὸς ἐκυτὴν τὸν ἐραστὴν της, ἐδωθίσθησαν ἀμρότεροι εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὰ κύματα ἐκάλυψαν αὐτούς.

— Τέκνα μου, τέκνα μου! ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ τοῦ Μιχαήλ βλέπουσα πάντα ταῦτα ἐκ τῆς παραλίας.

Καὶ ἔπεσε λειπόθυμος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ὅτε δὲ συνῆλθεν εἰς ἐκυτὴν, τρία πτώματα ἔκειντο πλησίον της. Τὰ δύο ἦσαν τῶν ἀτυχῶν τέκνων της καὶ τὸ τρίτον τοῦ θηριώδους Ζίμ.

Οὕτως ἐληξεν ἡ θλιβερὰ ἱστορία τῶν δύο τούτων ἀτυχῶν ἐραστῶν, ἡ ἀνάμνησις τῶν ὁποίων βαθυτάτην ἀφήκε πληγὴν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ γράψαντος τὰς γραμμάς ταύτας.

Σ . .

ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΝΕΑΝΙΔΟΣ

[ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ.]

Συνέχεια καὶ τέλος.

Τὸ μόνον, ὅπερ ἀνεξέλειπτον διετήρησεν ἡ μνήμη μου, εἶνε αὕτη ἡ δεσποινὶς Κωνσταντία Δὲ Μερσάκ. Ἐξηπλωμένη ἐπὶ τινος μεγάλης ἀναπαυτικῆς ἑδρας, ἦτο περιτετυλιγμένη δι' ἐσθήτος ἐκ λευκοῦ κασμιρίου. Ἡ ἐσθὴς αὕτη, ὁμοία πρὸς σάβανον, ἤρμοζε μεγάλως εἰς τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου της καὶ τῶν ἐσταυρωμένων χειρῶν της.

'Ἄλλ' ὅσα σκληρὰ καὶ ἂν ἦτο ἡ βροτολοιγὸς νόσος της, οὐδὲν ἐδύνατο νὰ ἀλλοιώσῃ τὴν καλλονὴν τοῦ προσώπου της νεάνιδος ταύτης. Εἶχε τὰ χαρακτηριστικὰ συμπαθῆ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέλανας καὶ γλυκεῖς. Ὅτε δὲ ἡ Μαρία ἐπλησίασε πρὸς αὐτήν, ἐμειδίασε μειδίαμα πλήρες ἀπειρογοητείας. Δὲν θὰ ἐπίστευέ τις, βλέπων αὐτήν, ὅτι ἦτο δυνατόν ν' ἀποθάνῃ τοιοῦτον ἰσάγγελον πλάσμα.

'Ἡ Μαρία ἦτο ἀπλῶς ὠραία, ἀλλ' ἡ Κωνσταντία ἦτο θαυμασίως ὠραία.

Ἐνευσεν ἀσθενῶς πρὸς τὰς περικυκλούσας αὐτήν γυναῖκας, αἵτινες πάραυτα ἠγέρθησαν. Ἡθέλησα νὰ ἀποσυρθῶ μετ' αὐτῶν, ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Δὲ Μερσάκ με ἠρώτησεν.

— Εἶσθε ἡ ἐξαδέλφη τῆς φίλης μου;

Ἐνευσα καταφατικῶς.

— Τότε μείνατε, ἡ Μαρία θὰ λάβῃ ἀνάγκην ὑμῶν.

Ἐπήκουσα ἄλλ' ὁ ἀγέρωχος τόνος τῆς φωνῆς τῆς νεάνιδος ταύτης με κατετρόμαξε. Καὶ τότε ἤρχισα νὰ διακρίνω ἐπὶ τοῦ προσώπου της, τὸ ὅποιον κατ' ἀρχὰς μοι ἐφάνη τόσον συμπαθές, παραδόξον τινα καὶ ἀγρίαν φυσιογνωμίαν.

'Ἡ μήτηρ της ἐπλησίασε τότε καὶ ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς της λέξεις τινάς, τὰς ὁποίας δὲν ἐδυνήθην ν' ἀκούσω. Ἴσως τὴν παρεκάλεσε νὰ τη ἐπιτρέψῃ νὰ μείνῃ καὶ αὕτη.

— Ὅχι, ἀπήντησε σκληρῶς ἡ θυγάτηρ της.

Καὶ ἡ ἀτυχὴς μήτηρ ἀπεμακρύνθη, πνιγμένη εἰς τὰ δάκρυα.

Ὅτε δὲ ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπισθεν αὐτῆς, ἡ Μαρία ἐκάθησε πλησίον τῆς φίλης της, ἐνῶ ἐγὼ ἰστάμην εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, θεωροῦσα αὐτὰς σιωπηλῶς.

— Μαρία, μὴ ἐκπλήττεσαι, εἶπεν ἡ Κωνσταντία, ἂν σοι ἔγραψα νὰ ἔλθῃς καὶ πάλιν, θὰ με συγχωρήσῃς, ἔάν...

— Ἐγώ; εἶπεν ἡ Μαρία, ἐγώ, Κωνσταντία;

— Ναί, σύ. Ὁ ἀρχίσιμ πρῶτον νὰ σοι ὀμιλήσω περὶ ἐμοῦ. Ἐπάρχει μεταξύ τῆς τύχης σου καὶ τῆς ἰδικῆς μου σκληρὸς τις δεσμός, τὸν ὅποιον οὐδέποτε ἠνόνησες. Ἐνθυμεῖσαι τὸν κύριον Μεζάρ, δὲν εἶνε ἀληθές; Ὅλαι αἱ δυστυχίαι ὡς καὶ αἱ ἰδικαὶ μου ἐξ αὐτοῦ μόνον προέρχονται.

— Τί; τὸν ἠγάπας; ἀνέκραξεν ἡ Μαρία.

— Ναί, καὶ ἐν τούτοις ἐπροτίμησε σέ.

— Ἄχ! Κωνσταντία μου, ἂν σ' ἔκαμα νὰ ὑποφέρῃς συγχώρησόν μοι, ἀνέκραξεν ἡ Μαρία δακρυρροοῦσα.

Ἡ δεσποινὶς Δὲ Μερσάκ ἐπέλασεν ἀπὸ καρδίας ὁ δὲ νευρικός καὶ διακεκομμένος οὗτος γέλως μ' ἐτρόμαξεν, ἐνῶ ἡ Μαρία ἐθεώρει αὐτὴν ἐκπληκτος.

— Ἄφρσέ με νὰ τελειώσω, ἐπανελάβην ἐπὶ τέλους ἡ Κωνσταντία. Ἡμῖν καὶ ἐγὼ ὠραία καὶ πλουσία, ὡς σύ, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἠγαπῶμην, ἠγαπάσο σύ... Καὶ ὅμως δὲν ἔγεινες εὐτυχῆς, Μαρία; ὠρκίσθην ὅτι δὲν θὰ γίνῃς ποτὲ σύζυγός του καί, ὡς βλέπεις, ἐκράτησα τὸν λόγον μου, νυμφεύεται ἄλλην.

— Ἄ! μὲ τρομάζεις, ἀνέκραξεν ἡ Μαρία τρέμουσα.

— Ἄφρσέ με λοιπὸν νὰ τελειώσω, ἐπανελάβην ἡ Κωνσταντία. Ἄχ! ἂν ἤθελον δυνηθῆν νὰ σοι ἐμπνεύσω ἀγάπην πρὸς τὸν μοναχικὸν βίον, δὲν θὰ σοὶ ἔλεγον τίποτε; ἀλλὰ δὲν ἠθέλησες, καὶ τοῦτο εἶνε σφάλμα σου.

— Οἱ λόγοι σου μ' ἐμβάλλουσιν εἰς ἀνησυχίαν, εἶπεν ἡ Μαρία γενομένη κάτωχρος.

— Ἄφρσέ με λοιπὸν νὰ τελειώσω, ἐπανελάβην ἐκ νέου ἡ Κωνσταντία.

Ὁμολογῶ ὅτι ὁ ψυχρός, ὁ μονότονος καὶ σχεδὸν ἀδυσώπητος τόνος τῆς φωνῆς τῆς νεάνιδος ταύτης καὶ τὸ ἀπλανές καὶ ἡμισοβρεμένον βλέμμα της μ' ἐτρόμαξε μεγάλως. Δὲν ἐβράδυνα δὲ νὰ ἐννοήσω ὅτι ἡ ἄλλοτε ἀτυχῆς αὕτη ἐρωμένη τοῦ κυρίου Μεζάρ εἶχε κατὰ νοῦν νὰ προσενηχθῆ λίαν σκληρῶς πρὸς τὴν προσφιλεῖ μου Μαρίαν.

Ὅθεν προητοιμάσθην διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον.

Οὐχ ἦττον ἀπέιχον πολὺ τῆς ἀληθείας.

— Ἐνθυμεῖσαι τὸν χορὸν, τὸν ὅποιον ἔδωκεν ὁ νομάρχης πρὸ δύο ἐτῶν; ἐξηκολούθησεν ἡ δεσποινὶς Δὲ Μερσάκ ἀποταθεῖσα πρὸς τὴν Μαρίαν. Ἐνθυμεῖσαι ὅτι ἐχόρευσε με τὸν ἀδελφόν μου, τὸν λοχαγόν;

Ἡ Μαρία ἠρυθρίασεν.

— Ναί, νομίζω. . . δὲν ἐνθυμοῦμαι καλῶς, ἐψιθύρισε μετὰ διακεκομμένης φωνῆς.

— Μαρία, Μαρία! ἀνέκραξεν ἀποτόμως ἡ δεσποινὶς Δὲ Μερσάκ, ὄλα, ὄλα τὰ γνωρίζω.

Ἡ Μαρία ἠγέρθη. Τὸ πρόσωπόν της ἦτο καταπάρφυρον.

— Λοιπὸν μ' ἐπρόδωκεν, ἀνέκραξε μετ' ἀγωνίας.

— Τὰ γνωρίζω ὄλα, ἐπανελάβην ἡ Κωνσταντία. Γνωρίζω ὅτι ἀπὸ δύο ἐτῶν σοὶ γράφει ἐξ Ἀφρικῆς καὶ ὅτι λαμβάνεις τὰς ἐπιστολάς του δι' ἀγνώστου μέσου; γνωρίζω εἰς τίνος χεῖρας ἐμπιστεύεσαι τὰς ἐπιστολάς σου, Μαρία, ἡ τελευταία πρὸς τὸν ἀδελφόν μου ἐπιστολή σου ἐτελείωνε διὰ τῶν λέξεων τούτων: «Μὴ μ' ἐρωτᾷς ἂν σὲ ἀγαπῶ.»

— Ἄλλ' ὁ ἀδελφός σου εἶνε ἀνακνδρος, ἀνέκραξεν ἡ Μαρία πλήρως ὀργῆς.

— Ὅχι, Μαρία, δὲν ἔχεις δίκαιον.

— Τότε λοιπόν τίς σοι τὸ εἶπε ; πῶς τὸ γνωρίζεις ; . . .

Αἱ δύο νέαι ἠτένισαν ἀλλήλας.

Μὲ εἶχον ἤδη λησμονήσει.

Ἡ ἰσάγγελος αὐτῶν καλλονή, καίτοι κατὰ πολὺ διαφέρουσα ἢ μία τῆς ἄλλης, θὰ μείνῃ αἰωνίως ἀνεξάλειπτος εἰς τὴν μνήμην μου.

— Ἀλλὰ δὲν μαντεύεις λοιπόν ; ἀνέκραξε θλιβερῶς ἡ Κωνσταντία ; πρέπει νὰ σοι τὰ εἶπω ὅλα ;

— Λέγε, λέγε λοιπόν, εἶπεν ἡ Μαρία μετὰ παραφορᾶς.

— Ἦτο μία ἀπλὴ ἰδιοτροπία. Ἦννόησα ὅτι ὁ ἀδελφός μου σ' ἤρесе καί, ἐπειδὴ ἀνεχώρησεν, ἀπεφάσισα νὰ σὲ κάμω νὰ μὴ τὸν λησμονήσης, φεβουμένη μήπως ἄλλοις τις νέος ἤθελεν ἀντικαταστήσει αὐτόν.

— Μέγιστε Θεέ ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία, λοιπόν σὺ τῷ εἶπες νὰ μοι γράφῃ !

— Ὅχι, σοι ἔγραψον ἐγὼ ἐξ ὀνόματός του. Ἰδοὺ αἱ ἐπιστολαὶ σου.

Καὶ ἔθηκε μικρὸν μέλαν κυτίον ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς Μαρίας ; εἶτα δὲ ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς ἀπηυδηκυῖα.

Ἡ Μαρία ἐφάνετο ὡσεὶ κεραυνόπληκτος.

Τότε μόνον ἠννόησα διατὶ ἡ Κωνσταντία μοι εἶπε νὰ μείνω.

Ἡ ὑπερβάλλουσα δυστυχία τῆς Μαρίας ἐφάνετο ὡσεὶ ἀφαιρέσασα ἀπ' αὐτῆς πᾶσαν αἰσθησιν. Οἱ ἀκίνητοι ὀφθαλμοὶ τῆς προσηλώθησαν ἐπ' ἐμοῦ, ἀλλὰ δὲν μὲ διέκρινον, τὰ δὲ ἡμίανονικτα χεῖλη τῆς δὲν ἐξέφερον οὔτε στεναγμόν, οὔτε τὸ ἐλάχιστον παράπονον.

Ἔστην καὶ ἐγὼ ἀκίνητος καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ ὀμιλήσω. Ἐνόμιζον ὅτι εἰς τὸν ἐλάχιστον ψιθυρὸν τὸ πᾶν θὰ κατεκρημνίζετο περίεξ ἡμῶν.

Τὴν νεκρώσιμον ταύτην σιγὴν διέκοψε πρώτη ἡ Κωνσταντία.

— Δὲν κρύπτω τὸ σφάλμα μου, εἶπε θλιβερῶς ; εἶναι τρομερόν, τὸ γνωρίζω . . . Καὶ ὅμως σ' ἔκαμα νὰ διέλθης δύο ἔτη εὐτυχῆς . . .

— Καὶ ἡ χάριστεῖσσι λοιπόν νὰ μὲ βλέπης ὑποφέρουσιν ;

— Οὐδέποτε θὰ μάθης πόσον εἶνε σκληρὸν νὰ ὀμιλῇ τις περὶ εὐτυχῆς ἔρωτος ὅταν ἀποθνήσκῃ ἐκ τῶν δυστυχιῶν του. Πολλάκις ἐσκέφθην ν' ἀφήσω ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐκείναις ἐκχυνόμενον τὸ κατατρυχὸν τὴν καρδίαν μου πάθος, ἀλλ' αἰσθημα οἴκτου μὲ συνεκράτει. Δὲν θὰ μὲ πιστεύσης ἴσως, ἀλλ' ὅμως πρέπει νὰ μὲ δικαιώσης διὰ τοῦτο. Μαρία, τὸ ὄνειρόν σου ὑπῆρξεν ἀγνόν καὶ γλυκύ.

— Ὅχι, ψευδεσθαι ! ἐφώνησεν ἡ Μαρία, ὡσεὶ ἀφυπνισθεῖσα ὑπὸ φοβεροῦ ὀνείρου. Ὅχι, δὲν μοι ἔγραψες οὐ τὰς ἐπιστολάς ἐκείνας ! Ὅχι, δὲν ἐβουλόμην τὴν νεότητά μου, τὴν καρδίαν μου, τὴν ζωὴν μου τέλος χάριν ἐνὸς ἰδανικοῦ ὄντος ! Ἴσως ἀπέθανεν, ἴσως εἶνε ἀπιστος καὶ μ' ἐλησμονήσεν, ἀλλὰ μὲ ἡγάπα, σοι τὸ λέγω, μὲ ἡγάπα.

Ἡ Κωνσταντία ἐγαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ἐνῶ ἡ Μαρία ἀνελύετο εἰς λυγμούς.

— Ἀχ ! εἰς τίσοι ἑπταίσα, Κωνσταντία, εἶπε.

— Εἰς τίποτε, ἀπήντησεν ἡ δεσποινὶς Δὲ Μερσάκ ἀπαθῶς, σὲ ἡγάπα ὅμως ἐκεῖνος ; ἀλλ' ἤδη νυμφεύεται ἄλλην, καὶ ὄχι σέ.

Ἀγνοῶ ἂν ἡ Μαρία τὴν ἤκουσε, διότι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν κατέλαβεν αὐτὴν ἰσχυρὸς τις σπασμός, ὅστις μὲ κατετρόμαξεν. Ἐνόμισα ὅτι ἐλιποθύμησε καὶ ἠγέρθη ἵνα τὴν ὑποστηρίξω.

— Πάρτε τὴν ἀπ' ἐδῶ, μοι εἶπεν ἡ Κωνσταντία, καὶ λάβετε τὰς ἐπιστολάς.

— Ἐλθέ, κόρη μου, εἶπον τότε εἰς τὴν Μαρίαν.

Ἐπήκουσεν. Ἐλαβον τὴν χεῖρά της καὶ τὴν ὑπεστήριξα μέχρι τῆς θύρας. Ὅτε δὲ ἤμυθα εἰς τὸ κατώφλιον αὐτῆς, ἐσταμάτησε καί, στραφεῖσα πρὸς τὴν δεσποινίδα Δὲ Μερσάκ, τῇ εἶπε :

— Σὲ συγχωρῶ, Κωνσταντία !

Ἡ ἀμαξία μᾶς ἐπερίμενον ἔξω.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο ἀνέμελος, ἡ δὲ σελήνη ἔλαμπεν ὑπερήφανος ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος. Ἡ ἐπάνοδος μᾶς ὑπῆρξε θλιβερά. Ἡ Μαρία δὲν ὠμίλει, ἀλλ' ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν βαθύς στεναγμὸς ἐξήρχετο τῶν στήθων της. Δὲν ἐτόλμων νὰ τὴν παρηγορήσω. Τοσοῦτον ἤμην τεταρκαχμένη ὡς ἐκ τῆς μοχθηρίας τῆς δεσποινίδος Δὲ Μερσάκ. Εἶχε συνδυάσει τὰ πάντα διὰ δολίου τρόπου.

Ἡ ἰδιοτροπία της, ἡ ἀπιστροφὴ τῆς ἐξαδέλφου μου πρὸς τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἀπουσία τοῦ ἀδελφοῦ της, συνετέλεσαν τελεσφόρως εἰς τὰ καταχθόνια σχέδιά της.

Ἄλλ' ἄρα γε εἶχε μετανοήσει διὰ τοῦτο ; Ἦγνούουν.

Ὅχι ἦττον ὁ θάνατος θὰ ἐπρόδιδε τὰ πάντα.

Ἦννόησε, φαίνεται, τοῦτο καὶ ἠθέλησε νὰ ἐξομολογηθῇ τὸ μυστικόν της εἰς ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν αἰσχυνομένη ἐφοβεῖτο νὰ τὸ ἀποκαλύψῃ.

— Δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ ἶδω τὴν θεῖαν μου, μοι εἶπεν ἡ Μαρία μόλις ἐφθάσαμεν. Μὴ τη εἶπετε τίποτε ἐξ ὧσιν συνέβησαν, διότι θὰ τὴν λυπήσετε πολὺ. Βραδύτερον θὰ μάθῃ τὰ πάντα, καὶ τὸ λάθος μου, καὶ τὴν τιμωρίαν μου.

Ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ κυρία Δὲ Τελλιέ μὲ ἠρώτησε περὶ τῆς Κωνσταντίας.

Ἀγνοῶ τί ἀπήντησα εἰς αὐτήν. Τὰ παράδοξα συμβάντα τῆς νυκτὸς ἐκείνης μὲ εἶχον καταστήσει ἐκτὸς ἑαυτῆς.

Ἐκλαίον χωρὶς νὰ το θέλω καὶ μετ' ἐμοῦ ἔκλαιε καὶ ἡ κυρία Δὲ Τελλιέ.

Ἀἴρνης συνῆλλον εἰς ἐμαυτὴν καὶ ἔτρεξα ὅπως παρηγορήσω τὴν ἐξαδέλφην μου. Ἄλλ' οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς μου εὐρέθη εἰς δυσκολωτέραν θέσιν.

Ἡ δεσποινὶς Δὲ Μερσάκ ἀπέθανε τὴν ἑσπέραν ἐκείνην. Ἐνεχείρισα εἰς τὴν Μαρίαν τὸ κυτίον, ὅπερ ἐνέκλειε τὰς ἐπιστολάς της, αὐτὴ δὲ ἠνέφεξεν αὐτὸ καὶ παρετήρησε μετὰ θλιβεροῦ βλέμματος τὰς ὡχρὰς ἤδη ὡς ἐκ τοῦ χρόνου καταστάσας ἐπιστο-

λάς της ; εἶτα δὲ ἔκαυσεν αὐτὰς τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην.

— Ἦθελον νὰ τας ἀναγνώσω καὶ πάλιν, μοι εἶπεν, ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅτι δὲν θὰ ἔχω δυνάμεις νὰ ἐξακολουθήσω. Ἦσαν τόσῳ ὠραῖαι !

— Λοιπὸν τὸν ἀγαπᾶς, Μαρία ; τὴν ἠρώτησα.

— Ὅχι, μοι ἀπήντησε σταθερῶς ἡ Μαρία. Ὄφειλον νὰ ὁμολογήσω τὰ πάντα εἰς τὸν κύριον Δὲ Μερσάκ καὶ ἄς ἀπέθνησκον. Τὸ ὄνειρόν μου διελύθη ἤδη καὶ οὐδέποτε πλέον θὰ θεραπευθῶ . . .

* *

Ὁ λοχαγὸς Δὲ Μερσάκ ἐφονεύθη εἰς τὴν Καβυλίαν ὀλίγους μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς του.

Ἡμῖν τότε εἰς Παρισίους. Ἐπιστολὴ τις τῆς Μαρίας μοι ἀνήγγειλε τὸν θάνατον αὐτοῦ.

Ἄν μοι ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ τον κλαύσω, μοι ἔγραψεν, ἔστω καὶ ἂν ὑπῆρξα πρὸς στιγμὴν τὸ ἔσχατον ἀντικείμενον τῶν σκέψεών μου, καθ' ἣν ἐποχὴν ἔζη, μεγάλως θὰ ἐλυπούμην διὰ τοῦτο, διότι θὰ εἶχον ἀγνόν καὶ θυμοδόρον παρελθόν, ἀντὶ σκοτεινοῦ καὶ ζοφώδους, τὸ ὅποιον τώρα ἔχω. Ἀλλοίμονον ! εἶχον ἐν ὄνειρον καὶ διελύθη, ὡς καπνός. Ἐκεῖνος, διὰ τὸν ὅποιον σήμερον ἀκουσίως λυπούμαι, ἂν ἀπέθνησκον, θὰ ἤκουε τὸν θάνατόν μου μετ' ἀδιαφορίας. Ἀπισχόλησε ματαίως δύο ἔτη τοῦ βίου μου, ἐγὼ δὲ οὔτε μίαν ἡμέραν . . .

Μοι εἶπες νὰ ἔχω θάρρος, διότι εἶμαι ἀκόμη νῆκ καὶ διότι ἡ ζωὴ εἶνε πάντοτε πλήρης θελγῆτρων. Θέλω, προσπαθῶ, νὰ πιστεύσω εἰς τοὺς λόγους σου, ἀλλὰ δὲν δύναμαι. Νομίζω ὅτι ὑπάρχουσιν ἀσθένειαι τινες τοῦ πνεύματος, ὅπως καὶ τοῦ σώματος, αἵτινες οὐδέποτε δύνανται νὰ θεραπευθῶσιν ἐντελῶς. Ἡ ζωὴ μου, τὸ γνωρίζω, θὰ διέλθῃ ἐν γαλήνῃ καὶ ἡρεμίᾳ καὶ ὁ ἄρκουμαι εἰς τὴν ἀνάπαυσιν, ἐλλείψει τῆς εὐτυχίας. Ἀλλὰ δύναμαι ποτε νὰ λησμονήσω ὅτι ἡ ζωὴ μου διήλθεν ἐν ὀνειροῖς ; ἢ ὅτι οὐδέποτε ἠσθάνθη οὔτε χαρὰν, οὔτε θλίψιν ἀληθῆ ; Ἄν ἦμην πράγματι, ὡς ἐρανταζόμενη, ἡ μνηστὴ τοῦ λοχαγοῦ Δὲ Μερσάκ, ἀποθανόντος ἐνδύξως ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, θὰ μοι ἀπέμενον ἐλάχιστη παρηγορία. Ἡ ἀπατηλὴ εὐτυχία τῆς νεανικῆς μου ἡλικίας θὰ καθωραΐσῃ τὴν δύσιν τοῦ βίου μου. Δυναταί τις μὲν νὰ ζήσῃ διὰ τῶν ἀναμνήσεων, καὶ διὰ τῶν θλίψεων ἀκόμη, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ζήσῃ ὅταν ἡ καρδία του ἐξ ὀλοκλήρου συντριβῇ ἢ ὅταν διαψευσθῶσι τὰ χρυσόπτερα ὀνειρά του. Συγχώρησον μοι ἂν μεμψιμοιρῶ δὲν ἔχω ἄλλην φίλην, εἰς τὴν ὁποίαν ν' ἀνοιξῶ ἐλευθέρως τὴν καρδίαν μου. Ἄν ἐμάνθανε τὸ σφάλμα μου ἡ θεία μου, μεγάλως βεβαίως θὰ ἐλυπεῖτο. Θὰ ἔλθῃ ὅμως ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ τη ὁμολογήσω τὰ πάντα. Ἄλλ' αἰσθάνομαι ὅτι δὲν ἔχω ἀκόμη ἀρκούσας δυνάμεις πρὸς τοῦτο . . .

Ὅτε ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολὴν ταύτην,

ἠγνόησα πάραυτα τὴν πληγὴν τῆς Μαρίας. Βεβαίως ὁ χρόνος θὰ ἐπούλωνεν αὐτήν, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐπερύλαττεν εἰς τὴν ἐξαδέλφην μου. Δὲ Τελλιέ σκληρὰν δοκιμασίαν. Ἡ Μαρία ἀπέθανεν αἰφνιδίως ἐξ ἐγκεφαλικοῦ πυρετοῦ. Ὁ πρόωρος οὗτος θάνατος ἐπλήγωσε καιρίως τὴν καρδίαν τῆς κυρίας Δὲ Τελλιέ. «Ἐλθέ νὰ με παρηγορήσης», μοι ἔγραφεν ἡ δυστυχὴς ἐξαδέλφη μου.

Δὲν ἐδυνήθην ν' ἀντιστῶ εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην καὶ μετέβην πρὸς ἐπίσκεψίν της.

Ἦτο ἔκρ. Τὰ δένδρα εἶχον ἐνδυθῆ τὴν ἀνθοστόλιστον στολήν των, τὰ ἀνθη ἀνέιδιδον μυροβόλον εὐωδίαν, ἐκάστη δὲ ἀνέμου πνοή, διερχομένη ἐξ ἐμοῦ, διέχυνεν ὀπισθὲν της τὰ μῦρα, ἄτινα, φεύγουσα, συνεπέφερε μετ' αὐτῆς.

Ὅτε ἔρθασα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐξαδέλφης μου, ἡσθάνθην βαρὺ ἄλγος εἰς τὴν καρδίαν μου.

Ὁ ἥλιος, εἰσερχόμενος διὰ τῶν παραθύρων εἰς τὰς ἀρχαίας ἐκείνας αἰθούσας, μετέδιδεν αὐταῖς φαίδραν τινὰ ὄψιν. Τὰ ἀνθη τοῦ κήπου ἐμοσχοβόλου, τὰ προαιώνια δένδρα αὐτοῦ ἦσαν ἐστολισμένα διὰ τῶν νέων καὶ πυκνῶν αὐτῶν φυλλωμάτων, τὰ πτηνὰ ἔφαλλον χαρμωδῶς, πετῶντα ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ φύσις ὅλη ἐμειδία χαριέντως, καὶ ἡ Μαρία, ἡ τόσον νέα ἀκόμη, ἡ Μαρία, ἡ τόσον θελκτικὴ καὶ τόσῳ φιλοστόργως ἀγαπωμένη, φεῦ! δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ...

Μόλις ἰδοῦσά με, ἡ κυρία Δὲ Τελλιέ ἔχυσεν ἄφθονα δάκρυα.

Δὲν ἐτόλμησα νὰ τὴν παρηγορήσω, ἀλλὰ συνέκλυσα μετ' αὐτῆς εἰλικρινῶς.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἐσπέραν μετέβημεν εἰς τὸ κοιμητήριον. Ἦτο μικρὸς τις ἄγρος, κείμενος εἰς τοὺς πρόποδας λόφου τινὸς πλησίον τῆς ἐκκλησίας. Δὲν ἔβλεπέ τις ἐν αὐτῷ εἰμὴ ἀνθη καὶ ξυλίνους μαύρους σταυρούς· δύο μόνον λευκοὶ λίθοι ὑπῆρχον, πρὸ τῶν ὁποίων ἡ ἐξαδέλφη μου ἐγονυπέτησε, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν. Ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν τάφων ἀνέγνωσα τὸ ὄνομα τῆς Μαρίας, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου τὸ τῆς Κωνσταντίας Δὲ Μερσάκ.

— Τὴν ἔθαψα εἰς τὸ πλευρὸν τῆς φίλης της, μοι εἶπεν ἡ ἐξαδέλφη μου. Ἦγαπῶντο τόσον!

Δυστυχὴς Μαρία! ἔπρεπε νὰ ὑποφέρῃ καὶ νὰ σιωπᾷ μέχρι τοῦ θανάτου της. Ἀπέθανε φέρουσα μετ' ἑαυτῆς τὸ μυστικόν της.

Ἦτένισα τοὺς δύο τούτους τάφους, ἐστολισμένους διὰ ποικίλων ἀνθῶν, κάτωθι τῶν ὁποίων ἐκοιμῶντο ὁ δῆμιος καὶ τὸ θῦμα. Καὶ τότε ἀνελογίσθην τὰς δύο ἐκείνας νεάνιδας, τὴν μὲν μετ' ἡμῶν καὶ μελαγχολικὴν καλλονὴν της, τὴν δὲ ἄλλην φαίδραν καὶ ὠραίαν, ὡς πρᾶγμα ἐαρινὴν πρωΐαν, καὶ ἐφρικίασα ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι αἱ δύο νεαραὶ ἐκείναι ὑπάρξεις ἐκοιμῶντο ἤδη τὸν αἰώνιον ὕπνον ὑπὸ τὴν ὑγρὰν καὶ παμφάγον γῆν.

Ἦτο αἰγὴ ἐπεκράτει καθ' ὅλον ἐκεῖνο τὸ δὲν ἠκούοντο εἰμὴ οἱ στεναγμοὶ

τῆς ἐξαδέλφης μου, γονυπετοῦς πάντοτε πρὸ τοῦ τάφου τῆς Μαρίας.

Ἐπὶ τέλους ἠγέρθη.

— Ἄς φύγωμεν τώρα, μοι εἶπεν. Ὅλη ἡ εὐτυχία μου εὐρίσκεται ἐδῶ...

Ἀπεμακρύνθημεν βραδέως ἐκεῖθεν, ἐγκαταλιπούσαι τὰς δύο ἐκείνας ὑπάρξεις, τεθαμμένες καὶ ἀγνώστους ὑπὸ τὴν γῆν, ὡς τόσαι ἄλλαι, τῶν ὁποίων ὁ πανδαμάτωρ χρόνος θ' ἀγνοῇ ἐξαεὶ τὴν τελευταίαν λέξιν.

Ἐν Κύπρῳ.

Α. Κ.

ΤΕΛΟΣ

Ἡ ΕΠΑΥΛΙΣ ΚΕΡΓΟΡΙΕ

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Κατὰ τὸ ἔκρ τοῦ 1850 συνοδοιπόρου μετὰ τινος φίλου μου ἐν Βρετανίῃ, ἐν τῇ γενεθλίῳ μου χώρῳ. Βαδίσαντες ἐφ' ὀλόκληρον ὄραν διὰ μέσου τῶν ἀπορρώγων ἀτραπῶν καὶ τῶν σκιωδῶν κλιτύων, αἰτίνες ἐκτείνονται ἐκ τοῦ Πόντ-Ἄβεν μέχρι τῆς δυτικῆς παραλίας τοῦ Φινιστέρ, ἀφίχθημεν ἔμπροσθεν τῆς ἐπαύλειος Κεργοριέ, ἣτις εἶχε καταστῆ ἡδὴ ὑπὸ τοῦ πανδαμάτωρος χρόνου μέγας περιστερῶν. Παραπλευρῶς ταύτης ἠγείρετο κομψοπρεπῆς οἰκίσκος νεωτέρας κατασκευῆς μετὰ πρασινοχρῶν παραθυροφύλλων. Ὁ οἰκίσκος οὗτος ἦν ἐκτισμένος εἰς τὰς ὄχθας θαλασσίου λιμνης καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ἐν ὄρχῳ πεφυτευμένων πυκνοφύλλων καρῶν. Ὁ συνοδοιπόρος μου, στὰς αἰφνιδίως, ἐστηρίχθη ἐφ' ἐνὸς δένδρου· ἡ φύσει ὠχρὰ αὐτοῦ μορφή περιεβλήθη ὑπὸ νευρικῆς χροιάς, δύο δὲ κρύφια δάκρυα ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῶν παρειῶν του. Τῷ ἔλαβον ἡρέμα τὰς χεῖρας.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς αἰγῆς μοι εἶπεν: Ἴδου τὸ τέρμα τῆς πορείας, εἰς τὴν εὐηρηστήγητε νὰ με συνοδεύσητε· ἐπεθύμουν νὰ ἐπνιδῶ τὴν οἰκίαν ταύτην, ἣτις μοι ἀναπολεῖ συμβῶντα θλιβερὰ καὶ πλήρη θελητήρων ἐνταυτῷ.

— Κατωκίσητε ἐν αὐτῇ; τὴν ἠρώτησα.

— Ἐπὶ τρεῖς μῆνας, μοι ἀπεκρίθη· καὶ ἐπεθύμουν νὰ διέμενον ἐν αὐτῇ καθ' ὅλον μου τὸν βίον. Ἄλλ' ἀτυχῶς εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, ἐν ἣ διήλθον τὰς εὐτυχεστέρους τῶν ἡμερῶν μου, δὲν θὰ ἐπανέλθω πλέον.

Σιωπήσας δὲ πρὸς στιγμὴν, ἐξηκολούθησεν:

— Εὐρισκόμην πολὺ πλησίον ταύτης καὶ ἴσως με ἀναγνωρίσωσιν· ἄς ἀπομακρυνθῶμεν. Ὅχι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ ὑπάρχει λοφίσκος, ὁποῦθεν δύναται τις νὰ ἐκτείνῃ τὸ βλέμμα πανταχοῦ, καὶ ἂν δὲν φοβεῖσθε τὰς ἐκπυστηρεῦσεις, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ φιλικὸν ἐνδιαφέρον σας, θέλω σας εἶπει τί τὸ ἔλκυόν με ἐνταῦθα. Αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ἀνάμνησις αὕτη τῶν περελθόντων μου χρόνων θέλει ἀνγκουφίσει τὴν ἀλγοῦσαν καρδίαν μου.

Μετ' ὀλίγον δὲ ἀνήλθουεν ἐπὶ τοῦ ὄ-

θέντος λοφίσκου. Ἡ θέα ἦν μαγευτικὴ, ἡ ἔπαυλις παρίστατο εἰς τὰ ὄμματά μας μετὰ τῶν ἐλαχίστων ἐξωτερικῶν αὐτῆς παραρτημάτων, τῆς αὐλῆς, τοῦ κήπου καὶ τῶν περιφραγμάτων, ἐκεῖθεν, ὑπὸ τῶν νεφελῶδη οὐρανόν, ἀνελίσσοντο ποικιλοτρόπως πλεῖστα τοπεῖα· κοιλάδες, φάραγες, λίμναι, τέλματα, ἀγροὶ σιτοφόροι, ἀπώτερον δὲ ἡ κυανόχρους θάλασσα. Μελαγχολικὴ πανταχοῦ ἐβασίλευε σιγὴ. Καθεστῆς μετὰ τοῦ συνοδοιπόρου μου ἐπὶ τῆς θαλερᾶς χλόης, ἐβυθίσθην εἰς ἡδυάτας ὄνειροπολήσεις, ἐξ ὧν με ἐξήγαγεν οὗτος, διακόψας τὴν ἐπικρατοῦσαν σιγὴν.

«Ἦμην εἰκοσαετῆς τὴν ἡλικίαν τότε, λέγει. Ἡ ἐπαναστατικὴ κίνησις τοῦ 1830, ἄρτι ἐπελθοῦσα ἐν τῇ πολιτικῇ, ἀνεφάνη καὶ ἐν τῇ φιλολογίᾳ. Πλήρεις δὲ ἐνθουσιασμοῦ καὶ νεανικῆς τινὸς ἐξάψεως αἱ διανοαὶ ἐρρίπτοντο ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς ἀντιδράσεως, ἐξ ἧς παρήχθη ἡ ρομαντικὴ σχολή, ἣτις ὑπέσχετο πολλῶν πλείονα τῶν ὄσων αὕτη προσέφερεν, ἀκολουθοῦσα ὡς πρὸς τοῦτο τὴν πολιτικὴν. Ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις, πολλοὶ νεανῖαι οἰηματαί, ἡμιμαθεῖς, ἐπαίρομενοι ἐπὶ ταῖς εὐδοκίμοις πανεπιστημιακαῖς αὐτῶν σπουδαῖς, ἐρρίπτοντο, πλήρεις θάρρους καὶ ἐλπίδων, εἰς τὸ ἀφορώτερον τῶν σταδίων, εἰς τὸ τοῦ ποιητοῦ. Εὐρισκόμενος τότε ἐν Παρισίοις ἐσπευσα νὰ καταταχθῶ εἰς τὴν Πιδαρικὴν ταύτην γάλαγγα, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐάριθμοι ἠδδοκίμησαν, ἐνῶ οἱ πλείστοι ἐστησαν καθ' ὁδόν, ὅπως ἀκολουθήσωσι στάδια ἤττον ἐνδοξα, ἀλλ' ἀσφαλῆστερα: τοῦ ἐμπορίου, τῆς ὑπαλληλίας, τοῦ συμβολαιογράφου, τῆς γραφειοκρατίας. Τὴν ὁδὸν δὲ ταύτην ἠναγκάσθην νὰ ἀκολουθήσω καὶ ἐγὼ βραδύτερον. Ἐν τούτοις κατὰ τὸ 1831, οὐδὲ φανταζόμενος κἂν ὅτι ἠδυνάμην ποτε νὰ ἐπιδοθῶ εἰς ἔτερον στάδιον, ἢ εἰς τὸ τοῦ Λαμαρτίνου, Σατωβριάν, Οὐγγῶ, εἰργαζόμεν μετὰ σπουδῆς, ὅπως ἐτοιμάσω τὸ ἔργον μου καὶ οὕτω γνωσθῶ καὶ δοξασθῶ τὸ ἔργον μου τοῦτο ἦτο τὸμος στίχων, οὗς ὠνόμασα: «Ἐμπνεύσεις Καρδίας.» Ἄμα τῇ ἀποπερατῶσει των τοῦ ἐδημοσίευσα... ἰδίους ἐξόδοις καὶ ἀνέμενον αἰσιωτάτην ὑποδοχὴν.

Ἦμην φεῦ! τὸ κοινὸν δὲν τοὺς ἀνέγνωσε, καὶ συνεπῶς ἡ ἀναμενομένη δόξα δὲν προήλθε. Τούτου δὲ ἔνεκα, καταληφθεὶς ὑπὸ θλίψεως καὶ ἀγανακτήσεως, ἡσθάνθησα.

Σήμερον ὅμως, ὅτε ὠρίμασεν ἡ κρίσις μου, καὶ δὲν αἰσθάνομαι οὐδὲν πλέον ἐνδιαφέρον, ἔξιν εὐρίσκωσι τοὺς στίχους μου ἐπιτυχεῖς, ἐννοῶ καλλίστα τὰ αἰτία τῆς ἀδιαφορίας, μετ' ἧς ὑπέδεχθη τούτους τὸ κοινόν. Ἐνῶ ἀπεναντίας, ὅτε τοὺς ἐδημοσίευσα, ὦν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν νεανικῆς ἐξάψεως, ἐθεώρησα ἐμαυτὸν θῦμα τῆς ἀδικίας τῶν ἀνθρώπων. Ἐκτοτε δὲ ἀπεφάσισα νὰ ἀποχωρισθῶ τῆς κοινωνίας, ἐκδηλῶν οὕτω τὴν περιφρόνησιν, ἣν ἡσθάνομην πρὸς αὐτήν.

Μείνας ὄρφανός, ἔσχον μικρὰν πατρῶν κληρονομίαν, ἣτις μολὶς μοι ἀπέφερε τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Ἡ κληρονομία αὕτη συνίστατο ἐξ ἐνὸς ἐν Βοε-

τάνη κτήματος, ὅπερ ἦτο τὸ μόνον λείψανον τῆς πατρικῆς μου περιουσίας, καταστραφείσης εἰς ἀτυχεῖς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις. Πρὸς τούτοις περιήλθεν εἰς τὴν κυριότητά μου καὶ κατερειπωμένος οἰκίσκος, ἐκτισμένος πλησίον τῆς θαλάσσης, ἐν ζωγραφικωτάτῃ τοποθεσίᾳ. Εἰς τὸν οἰκίσκον τούτον ἀπεφάσισα νὰ μεταβῶ, ὅπως ταῦτα μετὰ τῶν Ἐμπνεύσεων τῆς καρδίας μου, αἵτινες δὲν εἶχον ἀνάγκη τούτου, ἵνα βεβαιωθῇ ὁ θάνατός των. Μ' ὅλα ταῦτα ἐσκεπτόμην νὰ ἀπαγγέλω ταῦτα, ὡς ὁ Ὅσσιανὸς παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐν μέσῳ τοῦ πατάγου τῶν κυμάτων, ὅπως παρηγοῶμαι. Ἡ ποιητικὴ αὕτη ιδέα μὲ ἀνεκούφιζε.

«Δαβὼν ὅθεν ἡμέραν τινὰ τὴν ράβδον μου ἀνὰ χεῖρας καὶ τὸν ὄδοιπορικὸν σάκκον μου ὑπὸ μάλης, ἀνεχώρησα. Ἐξερχόμενος τῶν Παρισίων ἔριψα ὀπισθέν μου ὕστατον περιφρονητικὸν βλέμμα καὶ ἠκολούθησα τὴν πρὸς Βρετάννην ἄγουσαν.

«Πρὶν εἶτι ἀφίχθῶ εἰς Βρετάννην, εἶχον ἐντελῶς ἀναρρώσει, καὶ δὲν ἠσθανόμην σχεδὸν πλέον τὴν ἐκ τῆς φιλολογικῆς ἀποτυχίας πικρίαν.

«Οὐδὲν ὠφελιμώτερον τῶν περιηγήσεων πρὸς ἐπούλωσιν τῶν ἐκ τῆς τρωθείσης φιλαυτίας πληγῶν. Κατ' ἐμέ, πάντες οἱ ὑποστάτες τοιαύτας ὀδύνας ὀφείλουσι νὰ ταξειδεύωσι.

«Μεσημβρίαν τινὰ, ἀνεχώρησα ἐκ τοῦ Κεμπερλέ, ὅπως μεταβῶ εἰς τὸ Πόντ-Ἄδεν, ἔνθα ἐσκεπτόμην νὰ διέλθω τὴν νύκτα. Περὶ τὴν δύσιν, ὁ ἥλιος ἐβυθίζετο ἐν ταῖς ὕδασι τοῦ ὠκεανοῦ, ἐν μέσῳ χρυσαυγῶν νεφέλης. Ὁ φλοῖσθος τῶν ἐπὶ τῆς λείας ἄμμου κυλιόμενων ἀφροσπεφῶν κυμάτων, ἐνούμενος μετὰ τοῦ ψιθύρου τῶν ὑπὸ τῆς αὔρας σειομένων ἡρέμα φυλλωμάτων, ἀπετέλει ἡδυτάτην ἄρμονίαν. Ἡ δὲ πνεύουσα μυρόεσσα αὔρα κατεπλημύρει τὸ στήθος μου. Ἐχώρουν ρεμβῶς καὶ ἄδων βρεττανικόν τι ἄσματιον, ὅτε αἰφνης ἠσθάνθημι ἄλγος ὅζῳ ἐν τῇ κεφαλῇ μου. Καλυφθεὶς ὑπὸ σκοτοδινιάσεως κατέπεσα πρηνῆς ἐπὶ τοῦ εἰδάφους. Ἠνόησα ὅτι εἶχον προσβληθῆ ὑπὸ ληστῶν, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου ἐλείποθῆμι.

«Ὅτε ἀνέλαβον τὰς αἰσθήσεις μου, ἦτο ἤδη νύξ. Διέκρινα δύο κεφαλὰς κυπτούσας ἐπ' ἐμοῦ. Ἡ μὲν ἦτο γυναικεία, ἡ δὲ ἑτέρα ἀνδρῶς. Ἡ γυνὴ ὑπεστήριζε τὴν κεφαλὴν μου, ἐνῶ ὁ ἀνὴρ προσέδενεν ἐπὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς τραυμάτων αἰμοβαφεῖς τεμάχιον ὀθόνης. Τὰ κτυπήματα, ἅτινα μοὶ κατήνεγκον εἶχον ἐπιφέρει σφοδρὰν αἰμορραγίαν. Ταχέως ἠδυνήθημι νὰ διακρίνω τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἐπιμελουμένων με προσώπων. Ὁ ἀνὴρ ἦτο τεσσαρακοντοῦτης, ἡ γυνὴ νεαρωτάτη καὶ ἐκτάκτου ὠραιότητος· οὐχ ἦν ἐπὶ τῆς περικαλλοῦς αὐτῆς μορφῆς ἀπεικονίζετο ἐλαφρὰ ἔκφρασις μελαγχολίας. Ἐπειράθημι νὰ τοὺς εὐχαριστήσω, ἀλλ' οὐτοὶ μὲ ἠμπόδισαν, κλείοντές μοι τὸ στόμα καὶ παρατηροῦντές μοι, ὅτι εἶχον ἀπόλυτον ἀνάγκην ἠσυχίας, ἕνεκεν τῆς ἐξασθενήσεως τῶν δυνάμεών μου, προσελθούσης ἐκ τῆς ἀπω-

λείας τοῦ αἵματος. Μετὰ τὰς προχείρους ταύτας περιποιήσεις μὲ ἐβούθησαν ὅπως ἀνέλθω ἐπὶ τινος ἀμάξης, ἐφ' ἧς, τοποθετήσαντές με καταλλήλως, μὲ ὠδήγησαν εἰς τὴν ἑπαυλιν ταύτην. Ὁ ὑπ' αὐτῶν προσκληθεὶς ἰατρός ἐπέθεσεν ἐπὶ τῶν τραυμάτων μου τοὺς πρώτους ἐπίδεσμους καὶ ἀπεφάνθη, ὅτι μετὰ παρέλευσιν δεκαπέντε τοῦλάχιστον ἡμερῶν ἤθελον ταῦτα ἐπούλωθῆ. Τὴν ἑπαυρίον, ὁ ξενίζων με, κύριος Κεργοριέ, μοὶ εἶπεν, ὅτι θὰ ἦτο λίαν εὐτυχῆς, εἰάν διέμενον παρ' αὐτῷ μέχρι ἐντελοῦς ἰασεῶς μου. Τὸν ἠυχαρίστησα, ἀποποιούμενος, καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μοὶ προμηθεύσῃ ὄχημά τι, ὅπως μεταβῶ εἰς τὴν κατοικίαν μου· ταῦτοχρόνως δὲ τῷ ἀνεκοίνωσα τὸ ὄνομά μου, ὅπερ ἠγνοεῖ εἰσέτι.

«Ἀπαντῶν μοι ὁ κύριος Κεργοριέ, διὰ τρόπου λίαν εὐγενοῦς καὶ ἐπιχαρίτου, μοὶ διηγήθη, ὅτι κατ' εὐτυχῆ σύμπτωσιν, εἶχε γνωρίσει τὸν πατέρα μου, καὶ ὅτι διετήρει ζωηρὰς εἶτι τὰς ἀναμνήσεις τῶν σχέσεών των.

«Τὸν παρεκάλεσα ἐκ νέου νὰ μοὶ προμηθεύσῃ ὄχημά τι. Ἄλλ' οὗτος μοὶ ἀπήντησεν: «Εἶναι ἀδύνατον, θὰ μείνετε τοῦλάχιστον ἐπ' ὀλίγας εἶτι ἡμέρας. Μοὶ ὀφείλετε, μοὶ προσέθεσε, ταύτην τὴν χάριν, διότι, ἀφοῦ σὰς ἔσωσα τὴν ζωὴν, εἰσθε ὀφειλέτης μου.»

«Μὴ δυνάμενος νὰ ἀντιστῶ εἰς τὴν ἐπιμονὴν του, ἠναγκάσθημι νὰ συγκατανεύσω, ὅπως παραμείνω ἐν τῇ ἐπαύλει μέχρι ἀναρρώσεώς μου. Ὁρεῖλα ὅμως νὰ ὀμολογήσω, ὅτι εἰς τοῦτο συντέλεσεν, οὐκ ὀλίγον καὶ ἡ ἐπελθοῦσά μοι ἀκουσίως ἀνάμνησις τῶν περιποιήσεων, ἃς ἡ ἀγγελόμορφος καὶ θελκτικωτάτη ἐκείνη γυνὴ μοὶ εἶχεν ἐπιδαψιλεύσει· ἠγνούουν ὅμως εἰσέτι ὅτι αὕτη ἦτο σύζυγος τοῦ κυρίου Κεργοριέ.

«Καὶ ναὶ μὲν ἡ ιδέα αὕτη δὲν μοὶ ἐπήλθεν ἐκ κακῆς προθέσεως, οὐχ ἦν τὸν ὀλοισμὸς ἦν ἀμαρτωλός. Πόσον εἶναι ἀσθενῆς ἡ ἀνθρώπινος φύσις!

«Τὰ τραυμάτά μου δὲν παρουσίαζον οὐδεμίαν σοβαρότητα, ἀπῆλθον ὅμως μεγάλως περιποιήσεις καὶ ἄκραν ἀνάπαυσιν ψυχῆς τε καὶ σώματος. Τούτων δὲ πάντων ἀπήλαυσα, διότι ἐν τῇ ἐπαύλει ὑπῆρξα τὸ ἀντικείμενον περιποιήσεων, ἃς μόνον οἱ γεννήτορες εἰσεύρουσι νὰ παρέχωσι πρὸς τὰ ἀσθενούντα τέκνα των. Πολλὰκις ἡ κυρία Κεργοριέ ἤλασεν ἰδίαις αὐτῆς χερσὶ τοὺς ἐπίδεσμους, οὗς ὁ ἰατρός ἐπέθετεν ἐπὶ τῶν τραυμάτων μου. Ἄ! τότε οὐδεμίαν ἠσθάνομην ἀλγηδόνα. Σὰς διαβεβαίω, φίλτατέ μοι, καὶ ἀγγελος ἂν κατήρχετο τῶν οὐρανίων δωματίων δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ μὲ ἐπιμεληθῆ κάλλιον. Ὁ κύριος Κεργοριέ, βλέπων μετὰ πόσης στοργῆς ἡ σύζυγός του μὲ ἐπεριποιεῖτο, τῇ ἔλεγε: «Παρῆξέκλινες ἀπὸ τὸν προορισμόν σου, ἀγαπητῆ μου Καρολίνα· θὰ ἐγένεσο μία καλὴ Ἀδελφὴ τοῦ Ἐλεύου.»

Κατὰ τὰς συγκινητικὰς ταύτας σκηνάς, μὴ δυνάμενος νὰ ἀρθρώσω λέξιν, μόλις διὰ τῶν βλεμμάτων μου κατῴρθουν νὰ

ἐκφράσω τὴν βαθεῖάν μου εὐγνωμοσύνην. Κατὰ διαταγὴν δὲ τοῦ ἰατροῦ, ὅστις ἐφοβεῖτο γάγγραιναν, διέμεινα ἐν τῷ θαλάμῳ ἐφ' ὀλόκληρον ἐβδομάδα, τὴν κεφαλὴν μου ἔχων προσδεθεμένην διὰ ταινιῶν, ἐφ' ὧν περιετυλίσσετο μακρὸν ἐξ ὀλοσηρικοῦ ὕφασμα, ὡς αἰθίωψ βρασιλεύς. Καὶ ἀληθῶς δὲν ἀπηρεσκόμην ποσῶς, εὐρισκόμενος ἐν τοιαύτῃ καταστάσει. Οἱ ξενίζοντές με δὲν ἔλειπον σχεδὸν ἐκ τοῦ δωματίου μου, ὅτε μὲν ὅπως μοὶ προσφέρωσι τὰς ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας των, ὅτε δὲ ὅπως ποικίλωσι τὴν ἐκ τῆς ἀπομονώσεως ἐπερχομένην μελαγχολίαν, προκαλοῦντες διαφόρους συνδιαλέξεις καὶ συζητήσεις περὶ τοῦ πατρὸς μου, τῶν Παρισίων, τοῦ μονήρους ἐν τῇ ἐπαύλει ταύτῃ βίου των, καὶ τῆς ἀπομακρυνσεῶς μου ἐκ τῆς κοινωνίας.

«Ἡμέραν τινὰ, μετὰξὺ τῶν ἄλλων, τοῖς ἀνέφερα ὅτι ἤμην καὶ ποιητής. Μόλις ὅμως ἐπρόφερα τὴν λέξιν ταύτην ἡ κυρία Κεργοριέ, ἐκπεπληγμένη, μοὶ ἔριψε εὐμενές τι βλέμμα, ἐξ οὗ ἠνόησα ὅτι ἠγάπα τὴν ποίησιν, καὶ ἔκτοτε ἠσθάνθημι διπλασιαζόμενον τὸν πρὸς αὐτὴν . . . σεβασμόν μου.

«Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, ἡ ποίησις εἶνε εἰσέτι τοῦ συρμοῦ παρὰ ταῖς γυναιξίν. Αἱ ἐπαρχίαι διὰ τοὺς ποιητὰς εἶναι ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας, ἐνῶ ἐν Παρισίοις ἀναγκάζονται οὗτοι νὰ προσφεύγωσιν εἰς τὰ νοσοκομεῖα καὶ πτωχοκομεῖα κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ βίου των ἡμέρας.

Ἔπειτα τὸ τέλος.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Π. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

ἠδολογῶνται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμὰὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῶ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτησῶσιν αὐτὰ, ἐλευθέρᾳ τιμῇ. τελῶν.]

Γρηγορίου Α. Ξενοπούλου : **Τὸ Τριακοσιδραχμον Ἐπαθλον** λεπ. 50 [60]

Παύλου Μαρτεράτσα : **Ἰγυεινὴ**, μετάφρασις Ν. Ἀξελῶ, ἰατροῦ. Δραχ. 4 [4,30]

Νικολάου Σαράντη (μαγείρου) : **Σύγγραμμα Μαγειρικῆς**. Δραχ. 4 [4,30]

Σαβιὲ Μαρμιέ : **Οἱ Μελλόνυμοι τῆς Σπιτζεδέρης**, μυθιστορία στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δραχ. 1.50 (1.70)

Pierre Zaccani : **Οἱ Τυχοδιώκται τῶν Παρισίων**, Μυθιστορία. Δραχ. 2.20 (2.40)

Στεφάνου Θ. Ξέρου : **Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ**, ἦτοι *Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει*. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα *Ἡ Καταστροφὴ τῶν Γεννητῶν*, Τόμου 2. Δραχ. 5 [5,50]

Στεφάνου Θ. Ξέρου : **Ἡ Πρωτὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως**, μυθιστορία εἰς δύο τόμους ὀκτώδεως. Δραχ. 4 [4,50]

Paul de Koch : **Ὁ Γιάννης**, μετάφρασις Κλεάνθου Ν. Τριανταφύλλου. Δραχ. 2 (2.20)

Paul de Koch : **Ἡ γυναικὶς τὰ Σαρτιά καὶ τὸ Κρασί**, μετάφρασις Κλεάνθου Ν. Τριανταφύλλου. Δραχ. 1 (1.20)

Γεωργίου Ρώμα : **Μαρία Ἀντωνιέττα**, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα. λεπτὰ 50 (55)

Ὁ Γουαρανὸ γορο-μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ Α. Καρόλου Γομές, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα. λεπτὰ 50 (55)

Σαβιὲ-δε-Μορτεπέρ : **Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως**, μυθιστόρ. δραματικώτατον, ἀρτι ἐκδοθὲν ὁρ. 3 (3.30)

Ἐπαμεινώνδα Π. Πολιτάκη : **Τὰ πρῶτα βήματα**. Δραχ. 1.50 [60]

Γεωργίου Α. Βαλαβάνη : **Διηγήματα**, αὐτῆς τῆς περιέχων 8 διηγήματα. Δραχ. 1